

KUR'ANIN ALLAH KELAMI OLDUĞUNUN DELİLLERİ

Kur'ân'ın hak kelimullah (Allah'ın kelamı) olduğuna âit deliller çoktur. Biz teferruatına girmeden bu delillerden bir kısmını bahsedip sıralayacağız.

1. BELÂGATİ VE TAKLİT EDİLEMESİ

Belâgat: Sözün fasih, akıcı, etkili, güzel, pürüzsüz olmasıyla birlikte, hitap edilen kimseye, içinde bulunulan duruma uygun düşecek şekilde söylenmesidir.

Kur'ân, meydana çıktığı vakit bütün âleme meydan okudu. Ve insanlarda iki şiddetli his uyandırdı. Dostlarında taklit, yani Kur'ân'ın üslubuna benzemek ve onun gibi konuşmak hissi. Düşmanlarında ise, tenkit ve karşı çıkma, yani Kur'ân'ın üslubuna karşı çıkmak ve onun mucizeliğini kırmak hissi. Bu zamana kadar yazılan milyonlar kitaplar meydandadır. İnsanların fikirlerinin birbirine eklenmesiyle beraber hiç birisi Kur'ân'a yetişemiyor.

Çünkü o zamandan beri devamlı meydan okuyarak Kur'ân'ın benzerini getirmeye davet edip, kendini beğenmiş ve edebî konuşan ediplerin ve söz sanatlarını bilen belîğlerin damarlarına dokundurup gururlarını kıracak bir tarzda: “Ya bir tek sûrenin mislini getiriniz. Ya da dünyada ve âhirette felâket ve aşağılanmayı kabul ediniz.” diye ilan ettiği halde o asrın inatçı belâgatçileri, bir tek sûrenin mislini yani benzerini getirememekle savaş yolunu seçmeleri ispat eder ki, o yolda gitmek mümkün değildir. Çünkü en kolay yol bir sûrenin benzerini getirip işi bitirmektir. Fakat yapamadılar. Eğer yapılsa idi, kâfir ve münâfıklar bunu her tarafa yayacak ve tarihlere şaşaalı bir şekilde geçireceklerdi. Asırlar geçtiği halde hâlâ da yapılamadı ve yapılamayacak da. Hâlbuki, Kur'ân meydan okuma devam ediyor!

Buna dâir iki misal. Şöyle ki, o zamanda yapılan şiir yarışmalarında dereceye giren yedi şiiri altın harflerle yazıp Kâbe'nin duvarına asıyorlardı. Ortak isimleri ise Muallakât-ı Seb'a diyorlardı. O şiirlerden birisi de meşhur Lebid'in şiiri idi. Kur'ân geldikten sonra Lebid'in kızı babasının şiirini indirmiş. Ona sorduklarında o demiş: “Âyetlere karşı bunun kıymeti kalmadı.”

Hem bedevî bir edip (فَاَصْدَعُ بِمَا تُؤْمَرُ)

(Öyle ise emrolduğun şeyi çatlatırcasına anlat) âyeti okunurken işittiği vakit secdeye kapanmış. Ona demişler: “Sen Müslüman mı oldun?” O demiş: “Hayır, ben bu âyetin belâgatine secde ettim.”

Hem bu kitapların en güzelleri Kur'ân ile beraber okunduğu zaman, kim dinlese, kesinlikle diyecek ki: “Kur'ân, bunların hiçbirine benzemiyor. Demek Kur'ân bu kitapların derecesinde değildir.” Öyle ise ya hepsinin altında olacak ya da hepsinin üstünde olacak. Altında olan şık ise hiçbir fert, hiçbir kâfir, hiçbir ahmak hatta şeytan dahi bunu diyemez. Öyle ise umum o yazılan kitapların üstündedir. Öyle ise mucizedir. Öyle ise kelimullah'tır.

Hem belâgatın dâhi imamlarından AbdülkahirCürcanî, Sekkakî ve Zemahşerî gibi birçok âlimler ittifakla karar vermişler ki, Kur'ân'ın belâgati insanların gücünün üzerindedir, yetişilmez.

2. GAYBDEN HABER VERMESİ

Her hangi bir insan, böyle bir kitap yazmaya çalışsa, hem geçmişten hem gelecekte doğru olarak bahsedemez. Belki, hurâfeler suretinde bazı şeylerden bahseder. Bizler için hem geçmiş hem gelecek hem de bilmediğimiz şeyler gaybdır.

Kur'ân'ın gelecekte verdiği haberlerin doğru çıkması, geçmiş ümmetlerin hallerini görürcesine haber vermesi ve verdiği haberlerin vâkıamutâbık olması ve sonradan yapılan araştırmalarla doğrulanması, gösteriyor ki, insan sözü değildir.

Mesela, Hazret-i Musa'ya (as) uyanların denizin yarılması ile kurtulması ve Firavun ile askerlerinin suda boğulmasını anlattığı yerde Firavun'un cesedini koruyacağını ve sonra insanlara ibret olması için ortaya çıkaracağını ifade eden "(Ey Firavun!) Bugün artık senin (boğulan) cesedine necat (kurtuluş) vereceğiz (sâhile atacağız) ki arkandan gelenlere bir ibret olasın!" (Yunus, 92) sözü sonra gerçek olmuştur. Kızıldeniz'de 20. yüzyılda secde hâlinde bir ceset bulunmuştur. Şu anda İngiltere'de britishmuzeum da bulunmaktadır. Kur'ân'ın gelecekte verdiği haberler de doğru çıkmış ve çıkmaya devam ediyor.

Mesela, Mekke'nin ve Hayber'in fethini, Rumlarla İranlıların yapacağı savaşta Rumların gâlip geleceğini, Bedir savaşından önce müşriklerin mağlup olacaklarını, Peygamberimiz (asm) ile sahâbelerin korkmadan Mekke'yi ziyâret edip umre yapacaklarını önceden bildirmiş ve daha sonra bunlar aynen çıkmıştır. İslâm'ın kuvvetlenerek bütün dinlere üstün geleceğini, daha Mekke fetholmeden önce haber vermiş ve bir asır geçmeden İslâmiyet, batıda Fransa içlerinden doğuda Hindistan'a kadar yayılarak bu haber gerçekleşmiştir. Daha bunun gibi pek çok gelecek haberleri Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıkması onun hak olduğuna önemli bir delildir.

3. GENÇLİĞİ VE ESKİMEMESİ

Hiçbir beşer sözü veya kitabı her yönden 1400 sene kendisine mürâcaat edilen bir kaynak olmaz. Çünkü insanların yazdığı kitaplar, kendileri gibi yaşlanıp eskimeye mahkûmdur.

Fakat üzerinden 1400 sene geçtiği halde her gruptan insanlar, çeşitli sebeplerle her devirde, her asırda, her zamanda Kur'ân'ı okuyup ona mürâcaat ediyorlar. Kur'ân, bütün zamanlardaki insanların ihtiyaçlarına cevap veriyor. Ortaya koyduğu hükümler, meseleler eskimiyor, vakti geçmiyor. Her asırda bütün insanların ihtiyacı olan hayatî mevzuları ders veriyor.

Vakti geldikçe, o asrın ihtiyaçları ortaya çıktıkça Kur'ân'ın o ihtiyaçlara cevap olacak işâretleri de taşıdığı fark edilerek o devalar Kur'ân'dan alınabiliyor.

Âlimler, ilimlerini ondan alıyorlar ve almaya devam ediyorlar. Müçtehitler içtihat hükümlerini ona bina ediyorlar ve hükümleri ondan çıkarmaya devam ediyorlar. Vâizler vaazlarını ve nasihatlerini ondan yapıyorlar ve yapmaya devam ediyorlar.

Duâ edecek kimseler duâsını Kur'ân'dan öğreniyorlar. Hastalar şifaları için ona mürâcaat edip okuyorlar veya okutuyorlar. Hatta bilim adamları dahi bazı buluşlar için Kur'ân'dan istifade ediyorlar. Bütün bunlar, Kur'ân'ın gençliğini ve tazeliğini

gösterir. Bu da onun hak olduğuna delil olur. Evet, zaman ihtiyarladıkça Kur'ân gençleşiyor.

4. KUR'ÂN'DAKİ İLİMLERİN İNSANÜSTÜ OLMASI

Kur'ân şu kâinattan ve içindekilerden ve yaratılışın başlangıcından öyle bahseder ki bütün âlemleri yaratmayan ve şu kâinat binasının ustası olup her an her şeyi göremeyen birisi o şekilde bahsedemez.

Hem Cenâb-ı Hak, kendi kitabında kendi zâtını, sıfatlarını ve isimlerini ve icrâatlarını öyle bir tarzda anlatıyor ki, ancak, Allahu Teâlâ Hazretleri kendini öyle mükemmel surette anlatıp ders verebilir. Âciz ve küçücük bir insanın gayb perdesi arkasındaki âlemlerin Rabbini sönük akıl feneriyle bu şekilde tanıyıp keşfetmesi mümkün değildir.

Hem Kur'ân imanın altı esasını ve bunlardan çıkan pek çok imanî meseleleri öyle anlatmıştır ki, tarih boyunca pek çok felsefe cereyanları bazen o meselelerin en küçükleri içinde boğulup çıkamamışlardır.

Hem Kur'ân'da öyle bir şeriat var ki, bir insanın, üstelik ümmi olduğu halde, miras, eşya, ceza, aile, idare hukuku gibi hukukun bütün çeşitlerini asırlarca insanlığı saâdet, adâlet ve hakkaniyetle yönetecek bir şeriatı tek başına yapması mümkün değildir. Hâlbuki diğer beşerî hukuk sistemlerinin her birisi asırlar boyu süren çalışmaların neticesidir ve hiçbir insanın tek başına yaptığı bir çalışmanın mahsulü değildir. Kur'ân'ın nâzil olduğu yirmi üç sene gibi çok kısa bir süre içerisinde bütün hukuk çeşitlerini adâletle ortaya koyması onun bir insan sözü değil, Allah sözü olduğunu açıkça ispat eder.

Hem Kur'ân cennet ve cehennemden öyle bahseder ki, insan okuyunca gerçekten çok etkileniyor. Cennetle alâkalı âyetleri okurken sanki yaşıyor gibi lezzet alıyor ve oraya olan şevki artırıyor. Cehennemle ilgili âyetleri okurken de ciddi şekilde korkuyor ve endişeleniyor. Bir insanın hiç görmediği âhîret âlemlerini bu şekilde bilmesi ve anlatması mümkün değildir.

Hem ancak fenlerin gelişmesi ile ortaya çıkan; denizlerde tatlı ve tuzlu suyun birleşmemesi, ana rahminde ceninin üç karanlık içinde yaratılması, göklerin devamlı genişletilmesi ve dünya semasının koruyucu bir tavan olması gibi Kur'ân'ın bin beş yüz sene evvelden bahsettiği öyle fennî konular var ki, o dönemdeki bir insanın kendi başına onları bilmesi imkânsızdır. Demek Kur'ân Yüce Yaratıcının kelimidir.

İşte Kur'ân, bunlar gibi daha pek çok öyle yüksek ilim ve hakîkatlerden ve o kadar çok çeşit meselelerden bahsediyor ki, bir insanın onları kendiliğinden bilmesi ve bu şekilde ifade etmesi imkânsızdır. Hem bu kadar farklı meseleler bulunmasına rağmen içinde hiçbir çelişki bulunmaması gösteriyor ki Kur'ân insan kelamı değil, Allah kelamıdır.

5. GERÇEKLEŞTİRDİĞİ BÜYÜK İNKILAB

Kur'ân'ın nâzil olmasından önce başta Arab Yarımadası olmak üzere dünyada koyu bir cehâlet ve zulüm hüküm sürüyordu. Zayıf insanlar, kuvvetlilerin zulmü altında

azab çekiyor, kız çocuklarını diri diri toprağa gömmek gibi son derece çirkin âdetler ve ahlâksızlıklar almış başını gidiyordu.

Kur'ân'ın nâzil olmasından sonra bütün bu insanlık dışı çirkinlikler mucizâne bir şekilde sona erdi. Teşbihte hata olmasın, sanki Kur'ân'ın sihirli değneğinin dokunduğu toplumların üzerindeki karanlıklar birden bire dağılıyor ve güneş doğuyordu. Çok kısa zamanda, önce Arab toplumu bütün kötü âdetlerinden arındı. Câhiliyet devri asr-ı saâdete dönmüştü.

Ardından bir asır geçmeden Kur'ân'ın nuru bütün Ortadoğu, Kuzey Afrika, Endülüs (İspanya), Orta Asya gibi hâkim olduğu çok geniş topraklarda ve toplumlarda aynı büyük inkılabı gerçekleştirdi. Üstelik bu değişim yalnız siyasî-sosyal hayatta değil, insanların akılları, kalb ve ruhları dahi tamamen değişiyor, Hz. Ömer gibi kendi kızlarını acımasızca gömen o katı kalpli insanlar, karıncayı incitmeyecek derecede merhamet sâhibi oluyor ve eşsiz adâletleri ile dünyaya nam salıyordu.

Bir toplumdan sigara gibi bir âdeti dahi tamamen kaldırmaktan günümüz yönetimleri âciz kaldığı hâle Kur'ân'ın pek çok büyük kötü ahlâkları kaldırıp onların yerine en güzel ahlâkları, kan ve damarlarına işleyecek şekilde insanların ruhlarına nakşetmesi katiben ispat eder ki Kur'ân insan sözü olamaz, ancak insanların Rabbi'nin sözüdür ki böyle büyük bir inkılabı gerçekleştirmiştir.

6. BAŞTA HZ. MUHAMMED (ASM) OLARAK YETİŞTİRDİĞİ İNSANLAR

Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğunun en büyük bir delili Hz. Muhammed (asm)'dir. Çünkü O zat (asm)'ın hak peygamber olduğunu gösteren bine ulaşan mucizeleri ve bütün güzel huylarda insanların en üstünü olması gibi o kadar sağlam ve sarsılmaz delilleri vardır ki saymakla bitmez. Onun peygamberliğini ispat eden bütün bu deliller, aynı zamanda elindeki kitabın da Allah kelâmı olduğunun delilleridir.

Peygamberimizden sonra başta sahâbeler olmak üzere âlimler, evliyalar, asfiyalar ve sâlih insanlar Kur'ân'a uyararak bu vasıfları almışlardır. Sahâbelere peygamberlerden sonra en büyük makamı kazandıran Kur'ân'dır. Âlimler ilimlerini Kur'ân'dan almışlar. Evliyalar Kur'ân'a uyararak Allah'ın dostu olmuşlar. Hatta fen âlimleri dahi bazı buluşlarını Kur'ân'dan istifâdeyle yapmışlardır. Kur'ân, bütün insan tabakalarının ihtiyaçlarını karşılamış, onlar için ilim, hikmet ve hakikat kaynağı olmuştur. Böylece yetiştirdiği insanlar cihetiyle de Kur'ân'ın hak kelâmullah olduğu ortaya çıkar.

7. USANDIRMAMASI

İnsan, çok sevdiği bir yemeği her gün yese belli bir zaman sonra bıkar. Onun için "Bal yiyen baldan usanır" denilmiştir. Bunun gibi çok sevdiği bir müziği devamlı dinlese belli bir zaman sonra o müzikten usanır. Çok güzel ve sevdiği bir kitabı birkaç defa okur. Daha okumaz. Fakat Kur'ân böyle değildir. Kur'ân'ı ne zaman açıp okusak bıkmıyoruz. Başkalarından dinliyoruz. Yine usandırmıyor. Belki lezzeti artıyor. Hatta radyolarda, televizyonlarda, câmilerde okunuyor ve insanlar bıkmadan dinlemeye devam ediyor. Bu kadar zaman geçtiği halde asırlardan beri tazeliğini ve tatlılığını koruyor. Mesela, bir Müslüman sâdece namazlarında, günde

40 defa FâtihaSûresi'ni okur. Bir yılda aynı sûreyi 14.600 defa, bir ömürde ise 1.000.000 küsur defa okur, ama bıkmaz ve usanmaz. Her okuyuşta, sanki yeni nâzil olmuş ve ilk defa okuyormuş gibi heyecanla okur.

Kur'ân'dan başka hiçbir kitapta bu özellik yoktur. Eğer Kur'ân, beşer sözü olsaydı, insanlar ondan belli bir zaman sonra usanır ve bu kadar lezzet almazdı. Bu da Kur'ân'ın hak olduğuna bir delildir.

8. ÇABUK EZBERLENMESİ

Öyle bir kitap düşünelim ki, bizim lisanımızda olmayıp başka bir dilde olsun. Hem karıştırmaya sebep olabilecek, birbirine benzeyen çok ibâreleri olsun. Hem 600 sayfadan fazla olsun. Elbette böyle bir kitabı ezberlemek çok zordur. Küçük çocukların ezberlemesi ise daha da zordur. Çünkü bazen kolay ezberlenecek bir sayfayı ezberleyemiyoruz. Ezberlese bile her kelimesine kadar sağlıklı bir ezber olmuyor. Sonra hemen unutuyoruz. Fakat binlerce kişinin, husûsen çocukların bazen altı ayda, birbirine karıştırmadan, kelime kelimeKur'ân'ı ezberleyip hâfız olması ve baştan sona kadar ezberden okuması gerçekten çok dikkat çekicidir. Dünyada bu büyüklükte ve bu kadar çok ezberlenen başka bir kitap yoktur. İşte küçük çocukların başka kitapları değil; sâdece Kur'ân'ı bu şekilde kolayca ezberlemesi, Kur'ân'ın mucizeliğine ve kelimullah olmasına ayrı bir delildir.

9. HASTALARA ŞİFA OLMASI

Şu âyetlerdeKur'ân'ın şifa olduğuna işâret edilmiştir. “Hem Kur'ân'dan öyle şeyler indiriyoruz ki, O mü'minler için bir şifa ve bir rahmettir.” (İsrâ, 82), “Ey insanlar! Muhakkak ki, size Rabbinizden bir nasihat, gönüllerde olana bir şifa ve mü'minler için bir hidâyet ve bir rahmet (olan Kur'ân) gelmiştir.” (Yunus, 57), “De ki O (Kur'ân) iman edenler için bir hidâyet ve şifadır.” (Fussilet, 44)

Peygamberimizin hem kendisine hem de bazı rahatsız ve hasta olan kimselere Kur'ân'dan Âyete'l-Kürsî, Felak, Nâs, Fâtiha gibi bazı sûre ve âyetleri şifa için okuduğuna dâirrivâyetler vardır. Ayrıca buna dâir pek çok kıssa ve hâtıralar anlatılır.

Bir hadiste, Hz. Aişe (radıyallahuanhâ) anlatıyor: “Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselam) yatağına girdiği zaman, ellerine üfleyip Kul hüvallahu Ehad'i ve Muavvızateyn'i (Felak ve Nâssûreleri) okur ellerini yüzüne ve vücuduna sürer ve bunu üç kere tekrar ederdi. Hastalandığı zaman aynı şeyi kendisine yapmamı emrederdi”. (Buharî, Fedâilu'l-Kur'ân, 14; Müslim, Selâm, 50)

Bedüzzaman Hazretleri buna işâreten 28. Lem'a'da: “Demek o harflerin (harflerin) okunmasıyla ve yazılmasıyla maddî ilaç gibi şifa ve başka maksatlar hâsıl olabilir.” diyor.

Hatta bizler de bazen bunu tecrübe ediyoruz. Ve faydasını müşâhede ediyoruz. Kur'ân, beden ve cisim için şifa olmasıyla birlikte aynı zamanda ruhî ve mânevî şifadır ki, o da, kişinin sağlam bir iman üzere olup ruhî hastalıklardan ve sapkınlıktan uzak, istikâmet ve hidâyet üzere olmasıdır.

Ayrıca, hasta olan veya ölüm döşeğinde olan birisinin yanında az bir ses dahi onları rahatsız ettiği halde; Kur'ân okunduğu zaman onlara tatlı gelmesi ve rahatlamaları da başka bir delildir. Hâşâ Kur'ân, insan sözü olsaydı, hastalara böyle tatlı ve hoş gelmezdi. Onlara şifa olmazdı. Ölüm döşeğindeki kişilere okunduğu zaman büyük bir azap gibi olurdu. Demek Kur'ân, beşer kelamı değildir.

10. YAZISINDAKİ MUCİZELER

Kur'ân'ın lafızları, mânâları mucize olduğu gibi yazısında dahi mucizeleri vardır. Bunlardan birisi bütün sayfalarının âyetle başlayıp âyetle bitmesidir. Hâlbuki âyetlerin uzunlukları farklı farklıdır. Tek kelimelik, birkaç kelimelik âyetler olduğu gibi, yarım sayfalık hatta bir sayfalık âyetlere kadar pek çok uzunlukları vardır. Buna rağmen hiçbir sayfanın sonunda bir âyet bölünerek diğer sayfaya geçmez. Muhakkak sayfa ile beraber âyet de sona erer. Kur'ân'ın âyet-berkenar denilen bu özelliği onun bir mucizesidir.

Çünkü sayfa ölçüsü Kur'ân'dan alındığı zaman bu hârikalık ortaya çıkmıştır. Kur'ân'ın en kısa sûresi olan İhlâs Sûresi'nin bir satırlık uzunluğu satır genişliği için, en uzun âyet olan ve bir sayfa tutan Müdayene Âyetinin (sh. 47) boyu sayfa boyu için ölçü alındığında bütün sayfalar âyetle başlayıp âyetle bitmektedir. Günümüzde Mushaflar bu ölçü ile yazılmaktadır.

Yazısındaki diğer bir hârikası ise Tevâfuk mucizesidir. Tevâfuk, birbirine denk gelme veya uygun olma mânâsındadır. Bedüzzaman Hazretleri'nin emriyle talebelerinden Ahmet Hüsrev Altınbaşak Efendi'nin yazdığı Kur'ân'da bu ortaya çıkmıştır.

Mesela, başta Allah ve Rab isimleri olmak üzere aynı kökten gelen kelimelerinin alt alta, karşı karşıya veya sayfalar arasında sırt sırta gelerek güzel ve mânidar şekilde diziler oluştururlar. Tüm Kur'ân'da bulunan 2806 âdet Allah lafzı ve 846 âdet Rab lafzı ile aynı kökten gelen kelimeler bütün sayfalarda çok kesretli bir şekilde tevâfuk ediyorlar. Bu da bu işin tesâdüf olmadığını gösteren ve Kur'ân'ın hak olduğuna başka bir delildir

Kur'ân-ı Kerim'in, Efendimiz veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'ân düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'ân, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır. Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

1 . Bir kere Kur'ân'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Arablar, Efendimizin Kur'ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'ân karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

2. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'ân'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

3. Mektep-medrese görmemiş ümmî bir insanın -O ümmîye ruhlar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, herşeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

4. Kur'ân'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet , hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

5. Kur'ân, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlârca evvel Kur'ân-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih, Hz. Lût ve Hz. Musa gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri..!

Kur'ân'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir. Mesela: senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini "Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz" (Fetih suresi/27) ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtıl sistemlere galebe çalacağını da "O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak.Allah yeter" (Fetsh/28) beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Roma'lılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle müslümanların da sevineceğini "Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." (Rum/2-4) müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi, "Ey Resûl, Rabbinden sana indirileni duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır" (Maide/67) ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını "Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin herşeye şâhid olması yetmez mi?" (Fussilet/53)

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana "Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." (İsra/88) deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakta ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbirşey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân "Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara va'deti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümrân kılacak ve kendileri için seçip beğendiği dinlerini sağlama sağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." (Nur/55) ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, müslümanlığın ve müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz.

1. Kâinatın Yaratılışı Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak "İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?" (Enbiya/30) ayetinin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebulolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

2. Astronomi Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz. "Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." (Ra'd/2) Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, herşeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpıp çarpılmaması için, görülsün görülmesin

mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası ile'1-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç) prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in (hayyiz)'ine* uyup uymaması birşey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki "Güneş ve Ay'ın hareketleri. tamamen bir hesaba bağlıdır" (Rahman/5), Enbiya suresindeki "Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların herbiri bir yörüngede yüzmektedirler" (Enbsya/33), Yâsin suresindeki "Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir" dedikten sonra "Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar" (Yasin/38-40) diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulduklarını apaçık dile getirmektedir. Yerin Yuvarlaklığı "Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor" (Zümer/5) ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarığın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına "sarı gibi dolanması" sözüyle anlatıyor.

Bir diğer âyette ise "Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi" (Naziat/30) diyerek müşahidelere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda: "Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz" (Zariyat/47) Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

3. Meteoroloji Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ "Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor.. Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor" (Nur/43) Heryerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâî durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten, haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'ampver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar. Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi , rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektriklenmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz.

O ana vak'a ve asıl tem üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki "Aşılایıcı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik (yoksa) siz o suyu depo edemezsiniz" (Hacr/22) ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve

çiçeklerin aşılmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılama ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

4. Fizik Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde "iyice düşünesiniz diye biz herşeyi çift olarak yarattık" (Zariyat/49) herşeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümül bir prensip olduğu anlaşılmalıdır. Şuarâ suresindeki ayette ise "Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçacı çiftler yaratıp yetiştirdik" (şuara/7)denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çifte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlanmaktadır. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümüllü ve daha enteresan. "Ne yücedir o Allah'ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır" (Yasin/36) şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir.

Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka herşeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir. Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılama ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlî, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil ondört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevâsı zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhî olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza soralım, ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi? Rüzgârların aşılama olduğunu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi? Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti? Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi? Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarında öğrendi? Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti? Sonra da bütün bu bilgilerin teferruatına vâkıf, mütehasıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

5. Kur'ân-ı Kerim, Efendimizin vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır.

Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiğiinden dolayı "Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce niçin onlara izin verdin?" (Tevbe/43) şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da "Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir... (Enfâl/67) "Eğer Allah'tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fidyeden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu." (Enfal/68) mahiyetinde itabda bulunmuştu. Bir keresinde, Allah'ın dilemesine havale etmeden, "yarın bu işi yaparım" dediği için "Hiçbir şey için bunu yarın yapacağım deme. Ancak Allah dilerse(de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve "Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır de" (Kehf/23-24) emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer "insanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lâayık olan Allah idi" (Ahzsb/37) itab işmâm eder mahiyette sadece Allah'tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti. Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince "Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir" (Tahrim/1) diyerek sertçe ikaz ediyordu.

Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O'nun vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mes'uliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O'na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul eder mi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!... O kitap Allah kitabı, O zât da O'nun şerefli mübelliğidir...

6. Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur. Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (sav) Peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muâriz idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, birşeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı. Hatta, zaman zaman hristiyan ve yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı . Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen herşeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâle gelmedik karşı koymalara aldırmadan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, hristiyan ve yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cebhe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi.. bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırdı, tehdit etti, meydan

okudu "siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk birşey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.." dediği ve o günden bugüne de "Eğer kulumuz Muhammed'e (sav) indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." (Bakara/23) "De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de" (İsra/88) "Yoksa onu uydurdu mu diyorlar? De ki: Öyle ise siz de onun benzeri on uydurulmuş (dahi olsa) sure getiriniz. (Hatta) eğer doğru iseniz, Allah'dan başka çağırabildiklerinizi de çağırınız" (Hıld/13) ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun. kaynağının beşerî olmadığını gösterir. Zira, tarih şahitdir ki, Kur'ân'ın muâzırları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Böyle birşeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi.

Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delilidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercîh edecek ve geleceklerini katiyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arab şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona hristiyan ve yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir. Hem, hristiyan ve yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "Biz yaptık" der ve onunla övünürlerdi... Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır. Charles Milles; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâyaya sahip olduğunu... Victor İmberdes; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahip bulunduğunu... Ernest Renan; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını... Gustave Le Bon; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini... Cl. Huart; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini... H. Holman; Hz. Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu... Emile Dermenyhem; Kur'an'ın, Peygamber (A.S.)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu... Arthur Bellegri; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseü olduğunu... Jean Paul Roux; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu... Raymond Charles; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu... Dr. Maurice; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehasısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu... Manuel King; Kur'ân'ın, peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu... Mr. Rodwell; İnsanın Kur'ân'ı okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar. Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır. Binlerce mütehasıs ve

üstad kalemlerden çıkmış çok ciddi eserlerin yanında, Kur'ân hakkında söz söylemek bize düşmezdi ama, başta sâhib-i Kur'ân'ın, sonra da kalem erbâbının bağışlayacağı mülâhazasıyla, yaptıkları hizmete iştirak arzusuyla bu cür'ette bulunduk.

İslam sonradan gelmiş bir dindir, onun doğru din olduğu nasıl ispatlanır? Hz. Peygamberin kendi düşünceleri olamaz mı?

Hz. Peygamber(a.s.m)'in üstün bir akıl ve zekâyâ sahip olduğu doğrudur. Ancak, bu akıl ona Allah'ın vahyini algılama imkânını sağlamıştır. Yoksa -haşa- kendisini hayatı boyunca, Allah'a iftira eden bir kimse durumuna düşürmemiştir. **Hayatı boyunca, yalan ve yalancılarla mücadele eden bir insanın, aynı zamanda en büyük bir yalancı olması mümkün müdür?** Bu insanların fıtratına aykırı olduğu gibi, akıllı insanların da nefret ettiği bir husustur.

- Hz. Muhammed (a.s.m) ya doğruluğun zirvesinde, güzel ahlakı kendisinde toplamış, herkesten daha çok Allah'tan korkan, ona saygı duyan bir Peygamberdir; yahut -haşa, yüz bin defa haşa- yalancıların temsilcisi, ahlaksız, Allah'tan korkmaz, en büyük bir sahtekârdır. Hayatı boyunca, herkesten daha çok Allah'a bağlanması, ona saygı duyması, ondan korkması, ona ibadet etmesi, bütün insanlığı kendine meftun edecek şekilde yüksek bir ahlak performansını göstermesi, bu ikinci ihtimalin kendisi hakkında asla mümkün olmadığını göstermektedir.

- İslam dininin en büyük mucizesi Kur'an'dır. On beş asırdır Kur'an'ın **"Haydin gelin Kur'an'ın bir tek suresine bir benzer yapın... Eğer yapmaktan âciz kaldıysanız, bilin ki bu Kur'an, göklerin ve yerin gaybını bile Allah'ın kelimeleridir."** manasına gelen meydan okuyuşu, şimdi de geçerlidir. Kur'an'ın belagatı mucize olduğu gibi, koyduğu evrensel ahlakî prensipleri de birer i'caz parıltısını göstermektedir. Okuma-yazması olmadığı Kur'anla sabit olan Hz. Muhammed (a.s.m) gibi öksüz büyümüş, ahlakın tefessuh ettiği bir muhitte yetişmiş bir insanın, İslam dini gibi A'dan Z'ye bütün hükümleri, prensipleri makul, âdil ve ahlakî olan bir nizamı ortaya koyması, başlı başına bir mucizedir.

- Peygamber olmadan önce de bulunduğu çevrede **"Muhammedü'l-Emin = güvenilir, dürüst, Emin Muhammed"** unvanıyla meşhur olan bir zatın, 23 yıllık hayatı boyunca, farklı bir karakter sergilemesi, bu görülen tarafının tam aksine bir şahsiyette olmasına ihtimal veren delil olması gerekir. Çünkü, şeytan dahi bunu ağzına almaya cüret etmez.

- Bir ağacın yaş veya kuru olduğu meyvelerinden bilinir. Hz. Muhammed (a.s.m)'in diktiği İslam ağacının milyonlarca meyvesi olan evliya ve asfiyanın varlığı, bu ağacın kuru değil, yaş olduğunu, boş bir kütük değil, dal budak veren meyvedar bir ağaç olduğunu, yalan üzerine değil, doğruluk üzerine kurulmuş bir din olduğunu

sönmemiş akıllara -gündüz gibi- göstermektedir.

İslam alimlerinin tespitlerine göre, Hz. Muhammed (a.s.m)'in peygamber olduğunu gösteren mucizelerin ve delillerin sayısı binlercedir. Bu mucizeler, hadislerde geçtiği gibi, onlardan bazı misalleri Kur'an'da da görmek mümkündür. Aşağıda birkaç misal sunulmaktadır:

- İsrâ Suresi'nin birinci ayetinde, Hz. Peygamber (a.s.m)'in gecenin çok küçük bir zaman diliminde Mekke'den Kudüs'e gidip, Mescid-i Aksa'yı ziyaret ettiği vurgulanmıştır. Hadis ve siyer kaynaklarında, olayın detayları da anlatılmış, aynı gecede onun tekrar Mekke'ye döndüğü ve yattığı, yatağının ısısının hala devam ettiği anlatılmaktadır.

Daha önce, Kudüs'e hiç gitmediği bilinen biri olarak, Mescid-i Aksa hakkında kendisine sorulan sorulara doğru cevaplar vermiş ve daha başka bilgiler vermek suretiyle de bu olayın doğruluğunu ispat etmiştir.

- Kamer Suresi'nin başında, Hz. Muhammed (a.s.m)'in müşriklerin bir mucize istemeleri üzerine, bir parmağının işaretleriyle gökteki Ay'ın ikiye bölündüğü bildirilmektedir. Orada bulunan kâfirler bu olayı yalanlayamamış, mecbur kalıp "bir sihir "olarak nitelemişlerdir. Bu olay detaylı olarak sahih hadis kaynaklarında incelenmiş ve tasdik edilmiştir.

- Kur'an'da, -fetihten iki sene önce inmiş olan- Fetih Suresi'nde, çok açık bir ifadeyle Mekke'nin fethedileceği haber verilmiş ve Hz. Peygamber (a.s.m)'in bu hususta gördüğü rüyasının tasdik edildiği vurgulanmıştır. İki yıl sonra gerçekten Mekke fethedilmiştir.

- Yine, Kur'an'ın -Mekke'de inen- Rum Suresi'nde, müşrik-mecusî İranlılar karşısında yenik düşen ehl-i kitap olan Bizanslıların, en geç sekiz-dokuz yıl içerisinde, İranlılarla yeniden savaşa gireceği ve onları mağlup edeceği çok açık ifadelerle haber verilmiş ve aynı tarihte bu haber gerçekleşmiştir. Bu haber içerisinde "o gün Müslümanlar için de sevinç günü olacağını" detayına da yer verilmiş ve "Bedir Zaferi" ile de bu haber, ikinci bir gerçekle taçlanmış.

- Peygamberimiz (a.s.m), hanımlarından birine gizli bir şey söylemiş, fakat o bu sırrı kumalarından birine aktarmış ve Peygamberimiz (asv), onun söylediklerini kendisine aktarıncaya da, şaşırmış ve bunları nerden öğrendiğini sormuştu. Efendimiz (asv) da '**Bunları bana her şeyi bilen ve her şeyden haberdar olan Allah bildirdi**' demiştir. Bu olay Kur'an'ın Tahrim Suresi'nde geçmektedir.

- Sahih hadis kaynaklarında, Hz. Peygamber (a.s.m)'in İran, Bizans, Kudüs, Şam, İstanbul fethi gibi daha bir çok yerin fethedileceğini haber verdiği ifade edilmektedir. Zaman ise, o haberlerin aynen çıktığına onlarca kez şahitlik yapmıştır.

İşte birer örnek olsun diye verdiğimiz bu misaller, tereddüde yer vermeyecek derecede, Peygamberimizin nübüvvetini çok güçlü bir şekilde tasdik etmektedir.

Çünkü, bu gaybî gerçekleri akılla bilmek ve bu harika olayları bir insan gücü, zekâsı ve aklıyla gerçekleştirmek imkân haricindedir. Demek ki, Hz. Muhammed(a.s.m) Allah'ın hak elçisi ve Kur'an da Allah'ın hak kelimeleridir. Amenna.. ve Saddekna..

Kur'an'ın değiştiğini ya da Peygamber sözü olduğunu iddia edenlere ne dersiniz?

Değerli kardeşimiz,

Allah, Kur'an ve diğer iman esaslarında Müslümanları şüpheye düşürmek için, eskiden olduğu gibi şimdi de bazı iftiralar yapılmaktadır. Bir Müslüman asırlardır Ümmet-i Muhammed'in kabul ettiği bir davada hemen şüpheye düşmemelidir. Ancak bu iddialara cevap vermek de gerekir:

1. Bilindiği gibi kelimeler manalara, edebî sanatlara zarf olurlar. Esas olan manadır, sanattır. Hepimiz Türkçe bildiğimiz halde kendi öz dilimizle yazılmış bir edebî şaheserin benzerini niçin yazamıyoruz. Demek ki, hüner kelimelerde değil onu çok iyi kullanan ediplerin ilminde, sanatındadır. Arapçanın Kur'an hakikatlerinin ifadesinde müstesna bir özelliği vardır. Özellikle kalp ve his alemine ait kelimeler onda çok zengindir.

Bununla birlikte hiçbir Arap edibi de Kur'an'a misil getirememiştir. Zira, Kur'an'da Arapçanın çok ötesinde bir kutsiyet vardır. Taklit edilemeyen, işte o kutsiyettir. Bu ise, Kur'an'ın Allah kelamı olmasında saklıdır. Belağat ilminin dahileri bu manayı çok iyi kavramışlar, bundan da öte tatmışlar, zevk etmişlerdir. Biz ise aynı manayı Allah'ın bir diğer kitabı olan Kâinat kitabından misaller getirmekle bir derece anlayabiliyoruz.

Elementler birer harf kabul edilirse, bu elementlerden insanlar bir takım eserler yaparlar. Allah ise aynı elementlerden insan yapar, hayvan yapar, ağaç yapar. İşte burada elementler ötesi bir ilahi sanat, bir ilahi kudret ve irade söz konusudur. İşte taklit edilemeyen de budur.

2. İslam hakikat ve hikmet dinidir. Her bir davası delil ve ispat üzeredir. Kur'an'ın değişmediği ve günümüze kadar sıhhatli bir şekilde geldiği o kadar aşikar ki bunu az bir dikkat ile görmek mümkündür. Mesela, Hz. Osman (r.a) zamanında mevcut hafız topluluğunun birleşimi ve yardımıyla hiçbir vesveseye imkan bırakmayacak şekilde yazılan Kur'an, şu an elimizde bulunan Kur'an'ın ta kendisidir. Yani ilk inen Kur'an ile şimdi piyasada var olan veya her an yazılan Kur'anların hiçbiri arasında ihtilaf yoktur. Herhangi bir dünya ülkesinden bir Kur'an alın bunu 300 veya bulabilsek 1.000 yıl önce yazılan bir Kur'an ile karşılaştırsak, arada bir farka rastlamayacağız. Harfi harfine aynı olduğunu göreceğiz.

Allah'ın son mukaddes kitabı, bütün insanlığa İlâhi fermanı olan Kur'an, yirmi üç senede âyet âyet, sûre sûre nazil olmuştur. Peygamber Efendimiz (asm) kendisine nazil olan âyet ve sûreleri yanında bulunan sahabelerine okur, sahabeler de onu

ezber ederler, bir kısmı da yazardı. Bundan ayrı olarak, Peygamber Efendimizin (asm) vahiy kâtipleri vardı. Bunlar nazil olan âyetleri ve sûreleri özel olarak yazmakla vazifeli idiler. Gelen âyet ve sûrenin nerede yer alacağı, Kur'an'ın neresine gireceği de bizzat Peygamberimize (asm) Cebrail (as) vasıtasıyla bildiriliyor, o da vahiy kâtiplerine tarif ederek, gerekeni yaptırıyordu. Böylece Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an'ın tamamı yazılmış, nereye neyin gireceği belli olmuştur. Ayrıca Cebrail (as) her Ramazanda gelir, o güne kadar nazil olmuş âyet ve sûreleri Peygamberimize (asm) yeni baştan okurdu.

Efendimizin (asm) vefatından evvelki son Ramazanda Hz. Cibril (as) yine gelmiş, ancak bu sefer Kur'an'ı Peygamberimiz (asm) ile iki sefer okumuşlardı. Birinci sefer Hz. Cibril (as) okumuş, Peygamberimiz (asm) dinlemiş; ikinci seferde ise Peygamberimiz (asm) okumuş, Hz. Cibril (as) dinlemişti. Böylece Kur'an son şeklini almıştı.

Bununla beraber, Hz. Peygamber (asm)'in sağlığında Kur'an, henüz müstakil bir cilt hâlinde bir araya toplanmış da değildi. Sayfalar halinde sahabeler arasında dağınık olarak bulunuyor, hafızalarda ezberlenmiş halde duruyordu. Fakat neyin nereye gireceği gayet kesin ve net şekilde bilinmekteydi.

Nihayet Hz. Ebû Bekir (ra)'in hilâfeti zamanında görülen lüzum üzerine Zeyd bin Sâbit'in başkanlığında vahiy kâtiplerinden ve kuvvetli hafızlardan müteşekkil bir komisyon kuruldu. Kur'an'ın bir cilt hâlinde bir araya toplanma işi, bu komisyona havale edildi. Ashabdan herkes, elinde yazılı bulunan Kur'an sayfalarını getirip bu komisyona teslim ettiler. Hafızların ve vahiy kâtiplerinin elbirliği ile çalışmaları sonunda sayfalar, sûre ve âyetler Peygamberimizin (asm) tarif ettiği şekilde yerli yerine kondu. Böylece Kur'an, Mushaf adıyla tek kitap hâline getirilmiş oldu.

Artık Kur'an için unutulma, kaybolma, tahrif ve tebdile uğrama diye bir şey söz konusu olamazdı. Zira aslı, Hz. Peygamber (asm)'e gelen şekliyle eksiksiz ve noksansız şekilde tesbit edilmişti.

Hz. Osman (ra) zamanında görülen lüzum üzerine, bu Mushaf'tan yeni nüshalar çoğaltılıp çeşitli memleketlere gönderildi. Bugün elde mevcut olan Kur'anlar, işte bu Kur'an'dan çoğaltılmıştır.

Kur'an tesbit edilişindeki sağlamlık itibarıyla, diğer ilâhi kitaplardan farklı olarak, hiçbir tahrifat ve değişikliğe uğramadan vahiy mahsulü olan şekliyle tespit edilip ortaya konmuş; 1400 senedir de muhafaza edilerek gelmiştir. Bunda, Kur'an'ın edebî icaz ve i'câzının, yani, ezberleme kolaylığının hiçbir insan sözüne benzememesinin ve söz olarak hiçbir taklidinin yapılamamasının, edebiyat ve belagatına erişilememesinin ve zaptında azamî titizlik gösterilmesinin büyük rolü olduğu kesindir. Fakat asıl sebep, Kur'an'ı Cenâb-ı Hakk'ın hıfz ve himayesine alması, onu kıyamete kadar lâfız ve mânâ bakımından bir mu'cize olarak devam ettirmeyi taahhüd etmesidir. Nitekim Kur'an'da şöyle buyrulur:

«Muhakkak ki bu Kur'an'ı biz indirdik ve onu koruyacak, muhafaza edecek, devam ettirecek de biziz...» (Hicr, 15/9).

Bugün yeryüzündeki bütün Kur'anlar aynıdır. Hiçbir farklılık ve değişiklik yoktur. Ayrıca milyonlarca hafızın ezberinde bulunmakta, her an milyonlarca dil ile kırâet edilip okunmaktadır. Bu özellik, Kur'an'dan başka herhangi bir beşeri kitaba nasib

olmadığı gibi, semavi kitaplardan hiçbirine dahi nasib olmamıştır. Allah'ın son kelâmı, hükmü kıyamete kadar baki ezeli fermanı olan Kur'an'ın, böyle eşsiz bir makam ve ulvi bir şerefe nail olması da, elbette zaruri ve lüzumludur.

3. Kur'an'ın Peygamber sözü olduğu iddiasına gelince:

Kur'an-ı Kerim'in, Efendimiz (asm) veya başka biri tarafından tertib edildiği iddiası birkaç gözü dönmüş cahiliye insanıyla, günümüzün, Kur'an düşmanı müsteşrikleri tarafından sık sık ortaya atılan bir mevzudur ve bununla bilgisiz, görgüsüz kimselerin zihinlerinin bulandırılması hedeflenmektedir. Kanaatimce, dünün müşrikleri gibi, bugünün müşrikleri de, bu mevzuda düşünmeden garazlı davranıyor ve garazlı konuşuyorlar. Zira Kur'an, kim tarafından olursa olsun, insafla ele alındığı zaman bir beşere mal edilemeyecek kadar muallâ ve ilâhî olduğu anlaşılacaktır. Şimdi bu ciddî mevzuun derinlemesine tahlilini dev adamların devâsâ kitaplarına havale edip sadece birkaç ana başlığı hatırlatacağız:

a. Bir kere Kur'an'ın üslubuyla hadislerin üslubu birbirlerinden o kadar farklıdır ki; Araplar, Efendimizin (asm) Kur'ân dışı beyanlarını, kendi muhavere ve konuşma tarzlarına uygun buluyorlardı ama, Kur'an karşısında hayret ve hayranlıktan kendilerini alamıyorlardı.

b. Hadisleri okurken, arkasında düşünen, konuşan, Allah haşyetiyle iki büklüm olan bir insan imajı sezilir. Oysa ki, Kur'an'ın sesinde yüksek bir celâdet, heybetli bir edâ ve cebbar bir şive hissedilir. Bir insan beyanında, birbirinden öyle çok farklı iki üslubu birden tasavvur etmek ne makuldür ne de mümkün.

c. Mektep-medrese görmemiş ümmî bir insanın -O ümmîye ruhtar feda olsun- eksiksiz, kusursuz; ferdî, ailevî, içtimâî, iktisâdî ve hukukî bir sistem getirip vaz' etmesi, her şeyden evvel düşünce ve aklın bedâhetine terstir. Hele bu sistem, asırlar boyu, dost-düşman bir sürü millet tarafından tatbik edilecek kadar harika ve bugüne kadar tazeliğini korumuşsa.

d. Kur'an'da varlık, hayat ve bunlarla alâkalı ibadet , hukuk ve iktisad gibi mevzular birbiriyle öyle dengeli ve yerli yerince ele alınmıştır ki; bunları görmemezlikten gelerek onu beşer kelâmı farzetmek, bir bakıma onun mübelliğini beşer kabul etmemek demektir. Zira, yukarıdaki meselelerin bir teki bile, süreklilik ve zaman üstü olma gibi, hususiyetleriyle en büyük dâhilerin dahi altından kalkamayacağı ağır meselelerdir. Böyle, yüzlerce meselesinden herbiri, birkaç dâhinin üstesinden gelemeyeceği zengin muhtevalı bir kitabı, mektep-medrese görmemiş bir ümmîye isnad etmek mücerred bir iddiadır.

e. Kur'an, geçmişe-geleceğe dair verdiği haberler itibariyle de hârikadır ve katiyyen beşer kelâmı olamaz. Bugün, yeni yeni keşiflerle ortaya çıkarılan, geçmiş kavimlerin yaşayış tarzları, iyi veya kötü akıbetleri kelimesi kelimesine asırlarca evvel Kur'an-ı Kerim'in haber verdiği gibi çıkmıştır. İşte, Hz. Sâlih (as), Hz. Lut (as) ve Hz. Musa (as) gibi peygamberler, işte onların kavimleri ve işte herbiri başlı başına birer ibret meşheri olan meskenleri!..

Kur'an'ın, geçmişe dair verdiği haberlerin katiyyet ve doğruluğu kadar, geleceğe aid ihbarâtı da o ölçüde önemli ve başlı başına bir mucizedir.

Mesela, senelerce evvel Mekke'nin fethedileceğini ve Kâbe'ye emniyet içinde girileceğini

"Allah dilediğinde, güven içinde başlarınızı traş ederek ve saçlarınızı kısaltarak korkmadan Mescid-i Haram'â gireceksiniz." (Fetih, 48/27)

ayetiyle haber verdiği gibi, İslâm'ın bütün bâtıl sistemlere galebe çalacağını da

"O, Resûlünü, hidayet ve hak dinle gönderdi ki, bütün dinlere galebe çalsın. Şâhid olarak Allah yeter." (Fetih, 48/28)

beyanıyla ilân etti. Kezâ, o gün Romalılar karşısında savaş galibi görünen Sâsânilerin yenileceğini ve aynı zamanda, Bedir gâlibiyetiyle Müslümanların da sevineceğini

"Rum yenildi (bölgenize) en yakın bir yerde. Onlar bu mağlubiyetden sonra (yeniden) galebe çalacaklar. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de sonra da iş Allah'a aiddir. O gün mü'minler de sevinirler." (Rum, 30/2-4)

müjdesiyle duyurmuşdu; vakti gelince Kur'ân'ın haber verdiği gibi çıktı. Bunun gibi,

"Ey Resûl, Rabbinden sana indirilene duyur; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni (insanlardan gelen kötülüklerden) koruyacaktır." (Maide, 5/67)

ayetiyle de, en yakınındaki amcasından, düşman millet ve düşman devletlere kadar çevresi düşmanlıklarla sarılı olduğu halde, hayatını emniyet içinde geçireceği va'dolunmuşdu ve öyle de oldu.

Değişik ilim dallarının inkişâfıyla, âfâk ve enfüsün yâni insan mâhiyeti ve mekânların didik didik edileceğini, ilmî buluş ve tesbitlerin, yeni yeni keşiflerin insanoğlunu inanmaya zorlayacağını

"Biz onlara, ufuklarda ve kendi nefislerinde mucizelerimizi göstereceğiz ki, o (Kur'ân ve Kur'ân'ın getirdikleri)nin gerçek olduğu onlara iyice belli olsun. Rabbinin her şeye şâhid olması yetmez mi?" (Fussilet, 41/53)

mucizevî beyanıyla ifâde etmişti ki, günümüzde süratle o noktaya doğru gidilmektedir. Ayrıca, Kur'ân, nazil olduğu günden bu yana

"Deki: And olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine O'nun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka verseler de." (İsra, 17/88)

deyip, hasımlarının damarlarına dokundurduğu halde, bir-iki küçük hezeyanın dışında, kimsenin ona nazire yapmaya teşebbüs etmemesi ve edememesi, onun verdiği haberi doğrulamakta ve mucize olduğunu ilan etmektedir.

Kur'ân-ı Kerim'in nâzil olduğu ilk yıllarda, Müslümanlar az, zayıf, iktidarsız ve geleceğe aid hiçbir düşünceleri yoktu. Ne bir devlet, ne dünya hakimiyeti ne de yeryüzündeki sistemleri altüst edecek dinamikleri hâvi yeni dinin güç kaynağı adına hiçbirşey bilmiyorlardı. Oysa ki, Kur'ân

"Allah sizden, inanıp iyi işler yapanlara vaad etti ki; onlardan öncekilerini nasıl hükümrân kıldıysa, onları da yeyüzünde hükümran kılacak ve kendileri için

seçip beğendiği dinlerini sağlama bağlayacak ve korkularının ardından da onları güvene erdirecektir." (Nur, 24/55)

ayetiyle onlara, bu yüksek hedefleri gösteriyor ve cihanın hakimi olacakları müjdesini veriyordu. Daha bunlar gibi, Müslümanlığın ve Müslümanların geleceği, zafer ve hezimetleri, terakkî ve tedennîleriyle alâkalı pekçok ayetler varki, hepsini burada zikretmemiz mümkün değil. Kur'ân-ı Kerim'in gelecekle alâkalı verdiği haberlerin büyük bir bölümünü, değişik ilim dallarının varacakları nihâi hudutlarla ilgili olan ayetler teşkil eder. İlmî tesbitlerle alâkalı, kısa fezlekeler halinde, Kur'ân'ın verdiği haberler o kadar hârika ve o kadar erişilmezdir ki, onun bu mevzudaki beyanlarını kulak ardı etmek mümkün olmayacağı gibi, bu mevzudaki beyanlarıyla ona beşer kelâmı demek de mümkün değildir. Yüzlerce âyetin sarâhat, delâlet ve işaret yoluyla ifâde ettikleri harikalara dair pekçok eser yazıldığından, bu meselenin tafsilâtını o eserlere havale ederek, misâl teşkil edecek birkaç ayetin işaret ve delâlet ettikleri hususları kaydedip geçeceğiz.

Kâinatın Yaratılışı

Kâinatın yaratılışıyla alâkalı olarak,

"İnkâr edenler, gökler ve yer bitişik bir durumdayken, onları birbirinden ayırdığımızı, sonra da bütün canlıları sudan yarattığımızı görüp düşünmüyorlar mı? Halâ imân etmeyecekler mi?" (Enbiya, 21/30)

ayetin anlattığı yüksek hakikat, teferruatına dair farklı mütalâalar ileri sürülse bile ilk hilkatla alâkalı değişmeyen en sabit bir prensiptir. Ayette anlatılan, bitişik olma ve ayrılma, ister gazlardan müteşekkil kitlenin, nebulolara ayrılması, ister güneş sistemi gibi sistemlere bölünüp şekillenmesi ve manzumelerin ortaya çıkması, isterse bir sehâbiye ve bir dumanın bölünüp, parçalanıp, zabt-ü rabt altına alınması şeklinde olsun netîce değişmez. Âyet, kullandığı malzeme ve seçtiği üslup itibariyle, ilmî araştırmalar için hep bir ışık kaynağı olmuş, bütün faraziye ve nazariyelerin eskiyip atılmasına karşılık o, tazeliğini korumuş, bugünlere gelmiş ulaşmış ve yarınlara hakim olmaya da namzed görünmektedir.

Astronomi

Kur'ân-ı Kerim'de astronomiye esas teşkil edecek o kadar çok âyet vardır ki, bunların biraraya getirilerek teker teker tahlil edilmeleri, cildler ister. Biz bir-iki âyetin işaretiyle iktifâ edeceğiz.

"Allah o zattır ki, gökleri, görebildiğiniz bir direk olmaksızın yükseltti; sonra da iradesini (tekvin) arşına yöneltti. Artık hepsi belli bir süreyle kayıtlı olarak akıp gitmektedir." (Ra'd, 13/2)

Âyet, göklerin yükseltilmesini, genişleyip büyümesini hatırlattığı gibi, her şeyin nizam içinde baş başa, omuz omuza olmasını da (bilebileceğimiz cinsten bir direk olmaksızın) sözüyle ifade etmektedir. Evet, kubbe-ı âsumânı tutup, dağılmasına meydan vermeyen, görebileceğimiz cinsten bir direk yok ama, yine de bütün bütün direksiz değil. Zira, kütlelerin dağılmaması ve gelip birbirine çarpıp çarpılmaması için, görülsün görülmesin mevcut nizama esas teşkil edebilecek kanun, kaide, prensip mânâsında böyle bir direğin vücudu zarurîdir. Kur'ân bu ifadesiyle bizlere, kütlelerarası *ile'l-merkez (merkez çek) an'il-merkez (merkez kaç)* prensibini düşündürmektedir ki, bunun, Newton'un çekim kanununa veya Einstein'in

(hayyiz)'ine uyup uymaması birşey ifade etmez. Hele âyetin, Güneş ve Ay'ın akıp gittiğini ifade etmesi çok enteresandır ve üzerinde durulmaya değer. Rahmân suresindeki

"Güneş ve Ay'ın hareketleri tamamen bir hesaba bağlıdır." (Rahman, 55/5),

Enbiya suresindeki,

"Geceyi, gündüzü, Güneşi, Ay'ı yaratan O'dur. Bunların her biri bir yörüngede yüzmektedirler." (Enbiya, 21/33),

Yâsin suresindeki,

"Güneş kendine mahsus yörüngede akıp gitmektedir." dedikten sonra "Bunların herbiri belli bir yörüngede döner dururlar."(Yasin, 36/38-40)

diyerek, Güneş, Ay ve sair gezegenlerin bir nizama göre yaratıldıklarını, bir âhengi temsil ettiklerini ve riyazî bir gerçeğe dayalı bulduklarını apaçık dile getirmektedir.

Yerin yuvarlaklığı,

"Geceyi gündüzün üstüne, gündüzü de gecenin üstüne doluyor." (Zümer, 39/5)

ayeti, kullandığı malzeme itibariyle, gece ve gündüzün birbirini takib etmesini, sarıgın başa sarılması gibi, ışık ve karanlığın, Yerküre'nin başına **"sarık gibi dolanması"** sözüyle anlatıyor. Bir diğer âyette ise

"Arkasından da yeryüzünü mücessem kat-ı nâkıs (yâni yerküreyi elips şeklinde), söbüleştirdi." (Naziât, 79/30)

diyerek, müşahidlere peygamberlik buudunda varılmış en nihâi noktayı göstermektedir. Mekân genişlemesi hususunda:

"Semâyı biz kendi elimizle kurduk ve sürekli genişletmekteyiz." (Zariyat, 51/47)

Bu genişleme ister Einsteine'nin anladığı mânâda, ister Edwin Hubble'in Güneş sisteminin dahil olduğu galaksiden, nebulozların uzaklaşması şeklinde olsun fark etmez. Önemli olan Kur'ân'ın, ana teme parmak basıp, tecrübî ilimlerin çok önünde zirveleri tutup onlara ışık neşretmesidir.

Meteoroloji

Hava akımları, bulutların kesâfet kazanması, havanın elektriklenmesi, şimşeklerin çakması ve yıldırımların meydana gelmesi Kur'ân-ı Kerim'de, yer yer ilâhî nimetleri hatırlatma ve yer yer de insanları tehdid etme sadedinde çokça zikredilen hususlardan biri. Meselâ

"Baksana, Allah bulutları sürüyor, sonra toparlayıp birleştiriyor, sonra da üstüste yığıyor... Bir de bakıyorsun bunun arkasından yağmur ortaya çıkıyor. Doluyu da yukarıda dağlar gibi olanlardan indiriyor; onunla dilediğini vuruyor, dilediğinden de onu öteye çeviriyor."(Nur, 24/43)

Her yerde olduğu gibi, burada da Kur'ân yağmur vak'asının nihâî durumunu ihtâr ederek, fezâyı velveleye veren, bulut, yağmur, şimşek ve yıldırımlar gibi ürperten,

haşyet veren hadiselerin arkasındaki in'amperver eli göstermek ve ruhları ona karşı uyanık olmaya çağırmakta aynı anda, belli disiplinlere bağlı olarak yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini ve sonra da yeryüzüne inmelerini öyle garib bir biçimde anlatmaktadır ki; böyle bir anlatış tarzından hemen herkes bugün bilinene ters düşmeyecek şekilde yağmur ve dolunun meydana geliş keyfiyetlerini anlar ve Kur'ân'ın beyanına hayranlık duyar.

Kur'ân, iki ayrı çeşit elektriğin birbirini çekmesi, aynı cinsten elektrik yükünün birbirini itmesi, rüzgârların devreye girerek birbirini iten bu bulutları birleştirmesi; yerden yukarıya yükselen pozitif yüklü akımların fezadaki mevcut elektrikle birleşmesi neticesinde elektrikleşmenin meydana gelmesi ve bu noktada buharın su damlaları halinde yere inmesi gibi teferruâtla meşgul olmaz. O ana vak'a ve asıl tem üzerinde durur; teferruata ait diğer meselelerin izah ve isimlendirilmelerini zamanın tefsirine bırakır. Hicr suresindeki

"Aşılacağı rüzgârları gönderip onunla gökyüzünden su indirip size takdim ettik, (yoksa) siz o suyu depo edemezsiniz." (Hacr, 15/22)

ayeti, bu hususa ayrı bir buud ilâve ederek ağaçların ve çiçeklerin aşılmasında rüzgârların fonksiyonuna dikkati çektiği gibi onların bilhassa, bulutları aşılama vazifesini de ihtar etmektedir. Oysa ki, Kur'ân nâzil olduğu zaman, ne otun, ağacın, çiçeğin ne de bulutların aşılama ihtiyaçları bilinmediği gibi, rüzgârların çelik-çavak bu önemli vazifeyi gördüklerinden de hiç kimse haberdar değildi...

Fizik

Varlığın ana unsuru madde ve onun çift ve tek olma gibi hususiyetleri de Kur'ân-ı Kerim'in ele alıp anlattığı mevzulardandır. Meselâ, Zâriyat suresinde,

"İyice düşünesiniz diye biz her şeyi çift olarak yarattık." (Zariyat, 51/49)

her şeyin çift olarak yaratıldığı ve Kur'ân'ın kullandığı malzeme itibariyle, bunun önemli bir esas ve âlem-şümül bir prensip olduğu anlaşılmalıdır. Şuarâ suresindeki ayette ise,

"Yeryüzüne bakmıyorlar mı? Biz onda nice içaçıcı çiftler yaratıp yetiştirdik." (Şuara, 26/7)

denilerek, her sene gözümüzün önünde haşr-ü neşr olan yüzbinlerce çiftte dikkat çekilmekte ve Allâh'ın nimetleri hatırlatılmakta. Yâsin suresindeki ayet ise, daha şümüllü ve daha enteresan.

"Ne yücedir o Allah'ki toprağın bitirdiklerinden, (onların) kendilerinden ve daha bilmedikleri nice şeylerden hep çiftler yaratmıştır." (Yasin, 36/36)

şeklindeki beyanıyla, bugün bilip tesbit edebildiğimiz çift yaratıkların yanında, henüz bilemediğimiz birçok çiftlerin varlığı da, ihtar edilmektedir. Evet, Allah, insanlardaki erkeklik ve dişilikten, otların, ağaçların çift olma esasına; atomlar, atomlardaki elektron ve çekirdek ikiliğinden, madde -anti madde zıd eşliliğine kadar, canlı-cansız, yerde-gökte değişik keyfiyet ve buudda ne kadar çift varsa, umum nimetlerini tâdâd sadedinde, kendinden başka her şeyin çift olduğunu zikredip bizleri düşünmeye davet ediyor. Sırf birer misal teşkil etsin diye, yukarıda zikrettiğimiz âyetlerden başka, pekçok ilâhî beyan var ki, herbirisi başlı başına birer

mucize olması itibariyle, hem Kur'ân'ın Allah kelâmı olduğuna hem de Peygamberimizin (asm) O'nun elçisi bulunduğuna apaçık delâlet etmektedir.

Evet, Kur'ân yeryüzünde hayatın ortaya çıkışından, bitkilerin aşılama ve üremelerine, hayvan topluluklarının yaratılmasından hayatlarını onlarla devam ettirdikleri bir kısım sırlı düsturlara, bal arısı ve karıncanın esrarlı dünyalarından kuşların uçuş keyfiyetine, hayvan sütünün hasıl olma yollarından insanın anne karnında geçirdiği safhalara kadar pekçok mevzuda, kendine has ifade tarzıyla, öyle veciz, öyle muhtevâlî, öyle hâkim bir üslupla ele aldığı şeyleri takib etmektedir ki; bizim yorumlarımız bir yana, ne zaman onlara müracaat edilse hep taze, genç ve ilimlerin varabilecekleri en son hedefleri tutmuş oldukları görülecektir. Şimdi, bir kitap, binlerce insanın, bilmem kaç asırlık çalışmaları neticesinde varabildikleri noktaların dahi ötesine parmak basıyor, mevzua hakim bir üslupla o mevzuun hülâsasını veriyorsa, o kitabı, değil on dört asır evvelki bir insana, günümüzün mütefennin yüzlerce, binlerce dâhisinin mesâisine vermek dahi mümkün değildir. Hele o kitap, Kur'ân gibi muhtevâsı zengin, ifadeleri çarpıcı, üslubu âli, şivesi de ilâhi olursa...

Şimdi dönüp muhatabımıza soralım, ümmîliği mucize o Zât, mektebin, medresenin, kitabın bilinmediği o cahilî vasatta, canlılarda sütün meydana geliş keyfiyetini kimden öğrendi? Rüzgârların aşılama olduğu, nebatât ve bulutları telkih ettiğini, yağmur ve dolunun meydana gelme noktalarını nasıl bilebildi? Yerkürenin elipsî olduğunu O'na kim ta'lim etti? Mekân genişlemesini hangi rasathanede ve hangi dev teleskoplarla tesbit edebildi? Atmosferin yapı taşlarını ve yukarılara doğru çıktıkça oksijenin azlığını hangi laboratuvarında öğrendi? Hangi röntgen şualarıyla cenînin anne karnında geçirdiği safhaları aynı aynıya tesbit etti? Sonra da bütün bu bilgilerin teferruatına vâkıf, mütehasıs bir ilim adamı edasıyla, tereddüdsüz, fütursuz ve kendinden gayet emin bir tarzda muhatablarına anlattı?..

Ayrıca Kur'an-ı Kerim'de olan ifadeler de Kur'an'ın Peygamber sözü olmadığına delildir:

Kur'ân-ı Kerim, Efendimizin (asm) vazife, mesuliyet ve selâhiyetlerini anlatıp O'na yol gösterdiği gibi, yer yer de seviyesine uygun olarak O'na itâbda bulunmakta ve ikaz edip ırgalamaktadır. Meselâ: Bir defa münafıklara, izin vermemesi gerekirken izin verdiği için dolayı,

"Allah seni affetsin, doğru söyleyenler sana iyice belli olup ve yalan söyleyenleri bilmezden önce niçin onlara izin verdin?" (Tevbe, 9/43)

şeklinde tenbihde bulunduğu gibi, Bedir esirleri hakkındaki tatbikatından dolayı da,

"Yeryüzünde tam yerleşip istikrar kazanıncaya kadar, hiçbir peygambere esirler sahibi olmak yakışmaz. Siz geçici dünya malını istiyorsunuz, Allah ise (sizin için) ahireti istiyor. Allah daima üstün ve hikmet sahibidir. Eğer Allah'tan (affınıza dair) bir yazı ve takdir geçmemiş olsaydı, aldığınız fideden dolayı size mutlaka büyük bir azab dokunurdu." (Enfâl, 8/67 ve 68)

mahiyetinde itabda bulunmuştu.

Bir keresinde, Allah'ın dilemesine havale etmeden, "yarın bu işi yaparım"dediği için

"Hiçbir şey için 'Bunu yarın yapacağım.' deme. Ancak 'Allah dilerse.' (de). Unuttuğun zaman Rabbini an ve 'Umarım Rabbim beni bundan daha doğru bir bilgiye ulaştırır.' de." (Kehf, 18/23-24)

emir ve tenbihinde bulunmuş, bir başka sefer,

"İnsanlardan korkup çekiniyordun; oysa asıl çekinmeye lâyık olan Allah idi." (Ahzab, 33/37)

itab işmâm eder mahiyette, sadece Allah'tan korkulması lâzım geldiğini ihtar etmişti. Zevcelerini bir meseledeki tavırlarına karşı bal şerbeti içmemeye yemin edince,

"Ey Peygamber! Eşlerinin rızasını arıyarak, Allah'ın sana helâl kıldığı şeyi niçin haram kılıyorsun? Allah çok gafûr ve rahimdir." (Tahrim, 66/1)

diyerek sertçe ikaz ediyordu. Daha bunlar gibi, pekçok âyetle, bir taraftan O'nun vazife, mes'uliyet ve selâhiyetlerinin sınırları belirlenirken, diğer taraftan az dahi olsa bu sınırlara riâyet edilmediği, vazife ve mes'uliyetin mukarrabine göre yerine getirilmediği zamanlarda O'na itab edilmiş, tenbihde bulunulmuş ve yeryer sertçe uyarmalar yapılmıştır. Şimdi hiç akıl kabul edermi ki, bir insan bir kitap telif etsin, sonra da o kitabın muhtelif yerlerine kendi hakkında, itab, kınama, ikaz ve ihtar ifade eden âyetler yerleştirsin. Hâşâ!... O kitap Allah kitabı, O zât da O'nun şerefli mübelliğidir...

Kur'an'ın bir benzerinin getirilememesi de Onun Allah Kelamı olduğuna delildir:

Kur'ân-ı Kerim, bir belâğat harikasıdır ve bu sahada eşi menendi yoktur. Bu itibarla da onu bir beşere maletmek mümkün değildir. Efendimiz (asm) peygamberlikle ortaya çıktığı zaman, kitleleri arkasından sürükleyen bir sürü şâir, edib ve söz üstâdı vardı. Bunlar pekçoğu itibariyle de O'na muâriz idiler. Yeryer kafa kafaya verip düşünüyor; Kur'ân'ı bir kalıba yerleştirmek, bir şeye benzetmek ve ne olursa olsun mutlaka hakkından gelmek istiyorlardı.

Hatta, zaman zaman Hristiyan ve Yahudi âlimleriyle de görüşüyor, onların düşüncelerini alıyorlardı . Ne pahasına olursa olsun Kur'ân çağlayanını durdurmak ve kurutmak için akıllarına gelen her şeyi yapma kararındaydılar. Bütün bu engellere ve engellemelere, akla hayâl gelmedik karşı koymalara aldırmadan yoluna devam eden Hz. Muhammed (sav), bilumum inkârlara, ilhadlara karşı sadece ve sadece Kur'ân'la muâraza ediyor ve mücadelesini de zaferle noktalıyordu. Hem de bunca hasıma rağmen.

Evet, o gün, Hristiyan ve Yahudi ulemasıyla beraber, belâğatın dev temsilcileri, tek cephe olup etrafı velveleye verdikleri bir dönemde, Kur'ân o üstün ifade gücü, o büyüleyici beyanı, o başdöndürücü üslûbu, o insanın içini ürperten ledünniliği ve ruhâniliğiyle muhatablarının gönlüne girdi; arşı, ferşi çınlatacak bir ses, bir soluk oldu yükseldi... Bir mübâriz gibi hasımlarını muârazaya çağırdı, tehdit etti, meydan okudu "siz de Kur'ân'a benzer bir kitap, hiç olmazsa onun bir suresine denk birşey, daha da olmazsa aynı ağırlıkta bir âyet ortaya koyun; yoksa savulun gidin!.." dediği ve o günden bugüne de,

"Eğer kulumuz Muhammed'e indirdiğimizden şüphe içindeyseniz, haydi onun gibi bir sûre getiriniz ve eğer doğru iseniz; Allah'tan başka bütün yardımcılarınızı da çağırınız." (Bakara, 2/23)

"De ki: and olsun, eğer insanlar ve cinler şu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek için toplansalar, yine onun benzerini getiremezler. Birbirlerine arka çıkıp yardım etseler de." (İsra, 17/88)

"Yoksa, Onu (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki: Eğer sizler doğru iseniz Allah'tan başka, gücünüzün yettiklerini çağırın da (hep beraber) onun benzeri bir sûre getirin." (Yunus, 10/38)

ayetleriyle aynı şeyleri tekrar edip durduğu halde, bir-iki hezeyanın dışında, Kur'ân'ın bu meydan okuyuşuna cevap verilmemesi, onun. kaynağının beşerî olmadığını gösterir.

Çünkü, tarih şahittir ki, Kur'ân'ın muâzırları O'na ve O'nun mübelliğine her türlü kötülük yapmayı denedikleri halde, Kur'ân'a nazire yapmayı akıllarından bile geçirmedi. Böyle bir şeye güçleri yetseydi, nazire ile Kur'ân'ın sesini kesecek, tehlikelerle dolu muharebe yoluna girmeyeceklerdi. Evet, o koca belâğat üstadları, şeref, haysiyet hatta ırz, namus gibi en değerli şeylerini tehlikeye atıp muharebe yolunu seçmeleri, Kur'ân'a nazire yapılamamasının en açık delîlidir. Eğer nazire yapmak mümkün olsaydı, münazara yolunu muharebe yoluna tercîh edecek ve geleceklerini katıyyen tehlikeye atmayacaklardı. Arap şâir ve nâşirlerinin, Kur'ân'ın benzerini getirememeleri tahakkuk edince, ona Hristiyan ve Yahudiler arasında menşe' aramak beyhude ve bir çaresizlik ifadesidir. Hem, Hristiyan ve Yahudiler bu muhteva ve bu ifade zenginliğinde bir kitap hazırlayıp ortaya koymaya güçleri yetseydi, ne diye onu başkasına nisbet edeceklerdi. "Biz yaptık" der ve onunla övünürlerdi...

Kaldı ki, dünden bugüne, dikkatsiz veya garazlı bir iki müsteşrik ve müşrike bedel, bir sürü ilim adamı, araştırmacı ve mütefekkir Kur'ân'ın muhteva zenginliği, ifade gücü karşısında hayranlıklarını gizleyememiş ve onu alkışlamışlardır. **Charles Milles**; Kur'ân'ın üslubundaki zenginlik itibariyle tanzîr ve tercüme edilmeyecek kadar yüksek bir edâyaya sahip olduğunu... **Victor İmberdes**; Kur'an'ın, bütün hukuk esaslarına kaynak olabilecek zengin bir muhtevaya sahip bulunduğunu... **Ernest Renan**; Kur'ân'ın dînî bir inkılâb kadar edebî bir inkılâb da yaptığını... **Gustave Le Bon**; Kur'ân'la gelen İslâm'ın en saf, en hâlis bir tevhid anlayışını dünyaya tebliğ ettiğini... **Cl. Huart**; Kur'ân'ın Allah kelâmı olup, vahiy yoluyla Hz. Muhammed'e (sav) tebliğ edildiğini... **H. Holman**; Hz. Muhammed (sav)'in Allah'ın son peygamberi, İslâmiyetin de vahyedilmiş dinlerin en sonuncusu bulunduğunu... **Emile Dermenyhem**; Kur'an'ın, Peygamber (sav)'in birinci mucizesi olduğunu, edebî güzelliği itibariyle de erişilmez bir muamma olduğunu... **Arthur Bellegrî**; Hz. Muhammed'in (sav) tebliğ ettiği Kur'ân'ın bizzat Allah'ın eseri olduğunu... **Jean Paul Roux**; Peygamberimizin en güçlü mucizesinin melek vasıtasıyla gönderilen Kur'ân-ı Kerim olduğunu... **Raymond Charles**; Kur'ân'ın, hükmü hâlâ devam eden ve Allah'ın bir elçi vasıtasıyla müminlere tebliğ ettiği beyanların en canlısı olduğunu... **Dr. Maurice**; Kur'an'ın her türlü tenkîdin fevkinde bir mucize, bir harika olduğunu hatta daha da ileri giderek, edebiyatla ilgilenenler için Kur'ân'ın bir edebî kaynak, lisan mütehasısları için lâfızlar hazinesi ve şairler için bir ilham menbaı bulunduğunu... **Manuel King**; Kur'ân'ın, Peygamberimizin peygamberliği süresince Allah'dan aldığı emirlerin mecmuu bulunduğunu... **Mr. Rodwell**; İnsan'ın Kur'ân'ı

okudukça hayretler içinde kaldığını ifâde eder ve onu takdirlerle alkışlarlar.(bk. *Bediüzzaman Said Nursi, İşârâtü'l-l'câz, Dİb. Yay., Ankara, 2014, s. 670*)

Sadece birer cümleciklerini alıp naklettiğimiz bu seçkin ilim adamı ve mütefekkirler gibi, daha yüzlerce düşünür ve araştırmacı bilgilerinin vüs'ati nisbetinde, aynı hakikatlara parmak basmış ve Kur'ân karşısında takdirle iki büklüm olmuşlardır.

Dünyadaki insanların büyük çoğunluğu ve bazı meşhur ilim adamları Hz. Peygamberi kabul etmemektedirler. Onların kabul etmemeleri bazı delillere dayanıyor olamaz mı?

Değerli kardeşimiz,

İlk olarak, gayet uzak mesafeden bakılsa, en büyük şey, en küçük birşey gibi görünebilir. Bir yıldız, bir mum kadardır denilebilir.

Yani, Kur'ân'ın kapağını açmamış, Allah'ın Resulü (asv) hakkında doğru dürüst bilgi edinmemiş, tarihte yalan, yanlış kasıtlı kasıtsız yazılan ve anlatılanlarla zihni bulanmış, her ikisinin de yani Hz. Muhammed (asv)'in ve Kur'an'ın insanlığı nereden alıp nereye getirdiğini görmemiş, tarihten habersiz, insanlıktan nasipsiz, Allah'ın verdiği düşünme yeteneğini insan gibi kullanmaktan âciz bir kimseye, uzaktan uzağa Kur'ân'ı herhangi bir kitap gibi göstermek, yine uzaktan uzağa Allah Resulü (asv)'ı herhangi bir insan gibi göstermek ve bu suretle onu kandırmak zor değildir. Çünkü bu bir cahillik örneğidir; bilgi üzerine kurulmuş bir muhakeme değildir. Cahili cehlinde bıraktıktan ve aşağıda sayılacak birtakım nedenlerle ona bir de cehaletini hoş gösterdikten sonra, bilmediği konularda onu kandırmaktan kolay ne vardır?

İkinci olarak, yüzeysel bir bakışla bakılsa, gayet imkansız bir şey mümkün görünebilir. Herkes dünyayı kendi gözlüklerinin ardından seyreder. Gözüyle görmediğine inanmayacak kadar madde içinde boğulmuş olanlara bir peygamberin ve bir semavî kitabın değerini ve manevî boyutlarını anlatabilmek gerçekten pek güçtür. Öylelerinin hali, buharlı lokomotif icad edildiğinde buna inanmayan ve beygirsiz bir aracın kendi kendisine hareket edebileceğini havsalasına sığdıramayan köylüyü hatırlatır. O köylüye lokomotifi göstermişler; gözü önünde hareket ettiği halde yine inanmamış. Sonra lokomotifin her tarafını gezdirmişler ve ortada ata benzer bir şeyin bulunmadığını göstermişler. Yine inanmamış, fakat gözüyle gördüğü şeyi kendi âlemindeki ölçülere uyduracak bir modeli bulup çıkarmaktan da geri

kalmamış. “Şimdi anladım,” demiş. “**Bu görünmeyen bir beygir olmalı!**”

Gözü at görmek isteyen insana hayali at gösterecek, gösteremezse uyduracaktır. Bunun gibi, bütünüyle maddeye dalıp gitmiş bir gözle Allah Resulü (asv)'ı anlamaya çalışanlar da onun insani yönünden daha ilerisini hiçbir zaman göremeyeceklerdir. Onların görüp göreceği, tıpkı bizim gibi yaşayan, uyuyan, yemek yiyen, alışveriş yapan, sıcak ve soğuk çeken, düşman elinde eziyete uğrayan bir insandan ibarettir. Fakat onun bir de peygamberlik yönü vardır. Her iki yönün bir arada göz önüne alınması gerekir. Aksi halde sadece insani yönlerine bakarak yapılan değerlendirmeler hatadan hâli olamayacaktır.

Üçüncü olarak, kabul etmemek başkadır, inkâr etmek başkadır. Kabul etmeyip, kabulden kaçınmak bir lâkaytlıktır, bir göz kapamaktır ve câhilâne bir hükümsüzlüktür. Bu şekilde, çok açık olan gerçekler bile onun için yalan olabilir. Çünkü akıl yürütmemekte, araştırmamakta ve sadece inkar etmektedir. Ancak diğer taraftan inkâr ise, bir iddiaya dayanır ve bir hükümdür. Dolayısıyla o iddianın ve hükmün sahibi aklını kullanmaya mecburdur. Yani davasına ve hükmüne deliller aramak zorundadır.

İman eden kimse, bir dâvâ sahibidir. O, bir şeye inanmakta, inandığı şey hakkında bilgi edinmekte, kendisine göre deliller getirmektedir. Aynı şeye inananlar bir araya geldiğinde birbirlerine güç katarlar. Onlardan birinin getirdiği delil, diğerlerinin de dâvâsına kuvvet verir. Çünkü aynı şeye, aynı pozitif bilgiye dayanarak, aynı nedenlerle inanmaktadırlar.

İman etmekten kaçınan kimse ise, bir hüküm ve bir dâvâ sahibi değildir. O, sadece bir hükme varmaktan kaçınmaktadır; onun için, “İnanmıyorum” şeklindeki beyanı, bir hükümsüzlük bildiriminden ibaret kalır. Hakkında bir hüküm sahibi olmadığı şeyle ilgili olarak bilgi edinmeye, delil araştırmaya mecbur olmaz. Ama bu hükümsüzlük bir iddia şeklini alır da sahibini delil göstermeye zorlarsa, bu defa bu iddia sahibi ya delillerini birer birer göstermeli veya iddiasından vazgeçmelidir.

İman ehli, Kurân'ın hak kitap olduğunu gösteren belirtilere, delillere ve şahitlere dayanarak iman ederler. Onlar bir dâvâ sahibidirler; dâvâlarına delil istendiğinde de bunları rahatça ortaya koyarlar. Delil getirmekte herkesin bilgi ve becerisi aynı seviyede olmasa bile, onlardan her biri, diğerlerinin kuvvetini de tümüyle kendi arkasında bulmaktadır. Onlardan biri, Kurân'ın yüceliğine dair yeni bir delil bulduğunda, bu delil bütün o inananların hesabına geçer, hepsinin imanlarını ziyadeleştirir.

Şeytan ise, hiç kimseye Kurân'ın insan sözü olduğunu ispat ederek onu inkâra ikna etmiş değildir. Onun bütün yaptığı, zavallı insanları Kurân'ı hak kitap olarak kabul etmekten alıkoymak, bu fırsatı vermemeye çalışmaktan ibarettir. Bunun için de kurbanlarına farklı yönlerden yaklaşır.

Kimi, cehaletinden ve cehaletinin de farkına varamayışı yüzünden Kurân'ı ya tanımaz, ya anlamaz veya anlamak istemez.

Kimi, gömüldüğü küfür bataklığı müsaade etmediği için Kur'an'a inanmaktan geri kalır. Çünkü iman ederse küfür ve günahları terk etmesi gerekecektir.

Kiminin hak ve hakikatle arası pek hoş değildir. Bâtıl şeylerle oyalanıp dururken onlara Kur'ân'ı teklif etmek keyiflerini kaçırır. Yahut putlara tapan bir kavmi gördükten sonra onlara özenip peygamberlerine **“Bize de bir put yap, ona tapalım.”** diyen Mûsâ kavmi gibi, hak dinin yüceliğine erişemeyen ruhları bir safсата ister ki, peşine takılıp sürünsünler.

Kimi, kurdukları tezgâh bozulur da insanlar üzerindeki zulüm ve baskılarını sürdüremezler diye, hakkın ve adaletin kokusunu aldıkları her şeye peşin bir düşmanlıkla karşı çıkar.

Kimi bildiği halde hakka karşı inat içindedir; nefsi ve şeytanı bırakmaz ki hakkı teslim edip kendi haksızlığını kabul etsin. Veya Âlemlerin Rabbine bir kul, Kâinat Efendisi (asv)'e bir ümmet olmayı firavunlaşmış nefsine yediremez. İnkârıyla ancak kendisini hüsrana düşürdüğünü bile bile, Âlemlerin Rabbini ve Onun kitapları ile peygamberlerini yalanlayarak, güya Ondan intikam almaya çalışır: şeytanlar, firavunlar, nemrutlar, deccallar ve süfyanlar gibi. Rablerinin onlara süre tanıyışını bir nimet sanırlar; inkâr ve isyanları yüzünden şimdilik başlarına birşey gelmediğini görüp bundan cesaret alarak, kendilerine vaad olunan azap saati gelip çatıncaya kadar azgınlıklarına devam ederler ve böylece “büyüdüklerini” sanırlar.

Kimi de “sürülerin” insanıdır. Şeytan Mekke müşriklerinin kulağına **“Devenin kulağını kes”** diye fısıldayıp ibadet ediyoruz zannıyla onlara develerinin kulaklarını kestirdiği gibi, bunlara da, günün rağbette olan kavramlarına göre, **“Çağdaş ol, çevrene uy”** gibi telkinleri fısıldar. Bakarlar ki herkes bir inkâr peşindedir ve bazı kutsal değerlere sataşmak yükselen bir değer olup çıkmıştır; onlar da sürüye katılıverirler.

Ve daha bunun gibi nice sebepler, birtakım insanların imandan yoksun kalmalarına yol açar, şeytanın tuzaklarına zemin hazırlar. Fakat onların hepsi de delil ve ispat imkânından mahrum, birbirine kuvvet vermekten âcizdir. Kıyamet gününde ise Allah huzurunda tek başlarına kalırlar. Dünyada iken güvendikleri hiçbir kimseden hiçbir yardım görmeksizin, kendi günahlarını bütün ağırlığıyla yükleniverirler.

"O inkâr edenler, 'Bu Kur'ân'ı dinlemeyin.' dediler. 'Şamata çıkarın; belki böylece bastırırsınız.' "

"Biz de o kâfirlere şiddetli bir azabı tattıracağız ve onları yaptıklarının en kötüsüyle cezalandıracağız. İşte, Allah düşmanlarının cezası böyle ateştir! Âyetlerimizi bile bile inkâr etmelerine karşılık, onların hakkı orada ebediyet yurdudur."

"Ve o kâfirler diyecekler ki, 'Ey Rabbimiz, göster bize ins ve cinden bizi saptıranları ki, onları ayaklarımızın altına alalım da en aşağılıklardan olsunlar!'" (Fussilet, 41/26-29)

(Yazarın Zafer Yayınları'ndan çıkan "Şeytanla Münazara" isimli eserinden alınmıştır.)

Peygamber Efendimizin, İmrü'l-Kays'ın şiirlerinden alıntılar yaparak Kur'anı yazdığını iddia edenlere ne cevaplar verilebilir?

Peygamber Efendimizin, İmrü'l-Kays'ın şiirlerinden alıntılar yaparak Kur'anı yazdığını iddia edenlere ne cevaplar verilebilir?

Paylaş

[Facebook'ta Paylaş](#) [Twitter'da Paylaş](#) [Linkedin'de Paylaş](#) [Pinterest'te Paylaş](#) [Whatsup'da Paylaş](#)

SuleymanKAR tarafından Çar, 24/10/2012 - 14:16 tarihinde gönderildi

Cevap

Değerli kardeşimiz,

- Kur'an, Allah Kelamı'dır; Peygamberimiz Hz. Muhammed (asm)'e vahiy ile indirilmiştir.

- Kur'an, Arap diliyle inmiştir. Kur'an'da bu husus defalarca vurgulanmıştır. Bu konuda misal vermek gerekirse;

“Düşünüp mânasını anlamanız için biz, onu Arapça bir Kur'ân olarak indirdik.” (Yusuf, 12/2)

“ Elbette bu Kur'ân, Rabbülâlemin'in indirdiği bir kitaptır. Onu Rûhu'l-emin, uyaran nebîlerden olman için, senin kalbine açık ve vazih bir Arapça ile indirmiştir.” (Şuara, 26/ 192-195)

mealindeki ayetlerin ifadeleri çok açıktır.

- Şimdi, Arapça bir lisan ile vahyedilmiş bir kitab olan Kur'an-ı Kerim'de kullanılan sözcüklerin, terimlerin Arap edebiyatında ve bu edebiyatın zirvesi kabul edilmiş şiirlerinde de yer alması kadar tabii ne olabilir ki!..

- Kur'an'daki bazı kelimelerin, terimlerin Arap dilinde de var olduğunu söylemek ne kadar abes ise, bunların cahiliye şiirinde de yer aldığını söylemek o kadar abestir. Bu kelimelerin cahiliye şiirlerinde olması değil olmaması halinde tuhaflık olacaktı. Nitekim, Hz.Ömer, Hz. Ali, Abdullah b. Abbas gibi büyük müfessir

sahabiler “Kur’an’ın ifadelerini tam bilebilmek için cahiliye Arap şairlerini bilmek gerekir.” demişler.

- Kaldı ki, **yetmiş binden fazla kelimelerin** kullanıldığı Kur’an’ın beş on kelimesinin *-hatta onlarca kelimesinin-* cahiliye şairlerinde de aynen yer almasının ne sakıncası var ki...

- **Kırk yönden mucize olan**, belagat, edebiyatıyla bütün ilim ve edebiyat dünyasına meydan okuyan, özellikle cahiliye devri şairlerini yerden yere vuran, şairlerinin gerçekten uzak hayal mahsulü tezviratla tasviredildiğini belirten ve on beş asır geçmesine rağmen, bu meydan okuyuşunu hâlâ sürdüren ve kıyamete kadar da devam edeceği kesin olan Kur’an’ın bazı kelimelerinin Cahiliye şairlerinde de var diye, onun bir alıntı olduğunu iddia etmek cahilce bir hezeyan-ı küfriden öte bir kıymet ifade etmez.

- Bununla beraber, Arap şairleri arasında en ünlülerinden yedi kişinin şairleri Kâbe duvarına altın harflerle yazılıp asıldığı bilinmektedir. Bunlardan biri de meşhur şair Lebid’dir. Bu kişi Kur’an karşısında hayranlığını gizleyememiş ve Müslüman olmuştur. Hatta bunun kızı babasının askısını Kâbe duvarından indirmiş ve “**Kur’an ayetleri karşısında bunların bir değeri kalmamıştır.**” demiştir.

- Arap toplumunda şaire halk tarafından büyük önem verilir ve şairler toplumda büyük saygı duyulan kimselerdir. Nitekim Kur’an-ı Kerim’in belâğatına hayran kalan Araplar “*şair sözü*” demiştir. Şair sözü demekle aslında küçümsememişlerdir. Kur’an-ı Kerim’in üstün belâğatını görünce küfürlerinden “**Allah kelimidir.**” diyememişler, ancak üstünlüğünü de inkar edemedikleri için şair sözü demişlerdir. Ancak Rabbimiz bunu reddetmiş, “**o bir şairin sözü değil Allah kelimidir**” demiş ve “**Bütün şairlerinizi toplayın, cinlerden de yardım alın bir ayetin benzerini bile getiremezsiniz.**” diyerek meydan okumuş ve kimse bu konuda “*benzerini getireceğim*” diye ortaya atılmaya cesaret edememiştir.

Ebû Hüreyre'den rivâye edilen bir rivayette de Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Şâirin söylediği en doğru söz Lebîd'in şu sözüdür: Dikkat et ki, Allah'dan başka her şey bâtıldır. Umeyye b. Ebi's-Saft ise az daha Müslüma oluyordu." (Buhari, Menakibu'l-Ensar, 26; Edeb, 90; Rikak, 29; İbn Mace, Edeb, 41)

buyurarak, onların tevhid inancına dair şairlerini dinlemiş ve övmüştür. Şimdi bu gerçekleri alt üst edip “*Kur’an’a koymuştur.*” demek ne kadar insafsızlık olduğunu vicdan sahibi her insan kabul eder.

Shakespeare´in Hamlet´i gibi benzer bir eser yazılamaz. Buna göre, “Eğer kulumuza indirdiğimiz (Kur’an) hakkında şüpheniz varsa, onun benzeri bir sûre getirin” ayetine karşılık, bir eser yapılmış olmaz mı?

Değerli kardeşimiz,

Evvela, bütün eserlerin benzersiz olduğu iddiası doğru değildir. Bunu söyleyen “benzerlik”ten ne kast edildiğini anlamıyor. Zannediyor ki, tıpa tıp benzeyen bir üsluptan söz ediliyor. Oysa, Kur’an’ın, “**kendi benzerinin getirilmeyeceğine dair**” meydan okuması; belagat, edebiyat, hakikat, işaret, ahkâm, gaybî haberler gibi konuları belli olan somut verilerle alakalıdır. Bu meydan okuma bugün de geçerlidir, haydi yapsınlar...

Allah’ın Zatı, hiç bir şeye benzemediği gibi, Onun sıfatları da hiç bir şeye benzemez. Bu nedenle Onun Kelam sıfatı da diğer kelimelere benzemez.

Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir örnek verilebilir:

Allah, "Ey kullarım, insanın Allah’ın sanatı olduğu konusunda bir şüpheniz varsa, haydi onun bir benzerini getirin. Eğer bir benzerini gtiremezseniz, bir kafasını getirin. Bir kafasına da gücünüz yetmezse, bir gözünü getirin. Ona da gücünüz yetmezse, bir hücreğini getirin."diyerek bir meydan okumada bulunsaydı, insanların hepsi hatta taptıkları da bir araya gelse, istenilen şeylerden birini yapabilirler mi? Bunlardan biri, "Filan ressamın yaptığı insan resmi eşsizdir, filan heykeltıraşın yaptığı insan heykeli de eşsizdir. Artık onun benzerini yapacak kimse gösterilemez. Öyleyse Allah’ın bu isteğine uygun bir şey yapılmıştır. Buna göre, insanın Allah’ın sanatı olduğu artık geçersizdir." diyebilir mi? Dese bile acaba kimi inandırabilir? İnsan nerede, ona benzediği iddia edilen resim veya heykel nerede?

İşte, "Kur’an ayetlerinin benzeri getirilebilir.", diyerek eşsiz gibi görünen bazı eserleri örnek vermek, bunun gibidir. Resimden ve heykelden adam yapmakla, gerçek adam yapmak; naylon portakal yapmakla, gerçek portakal yapmak gibi, insanların kelimeleri ile Allah’ın Kelamı arasındaki fark da bunun gibidir. Resim, heykel ve naylon eserler yapmakla, Kur’an’ın benzeri yapılmış olmaz. Kafayı, gözü ve hücreyi de buna göre değerlendirebiliriz.

Diğer taraftan, Kur’an’ın istediği “benzerlik”, sadece eşit seviyede kalmasını zorunlu kılan bir benzerlik değildir ki, başka kitaplar da birbirine benzemiyor, denilsin. Kur’an’ın meydan okuduğu hususlardan biri, belagat ilmi ve edebî tasvirler açısından bir benzerliktir. Yani, burada birisi Kur’an’ın edebî yönüyle karşılaştırılabilecek bir eser ortaya koyarsa, bu eserin Kur’an’ın tıpkısı olması gerekmez. Yeter ki, işin ehli olan belagat uzmanları, “Bu eser Kur’an’ın üslubu ve belagatıyla boy ölçüşecek seviyededir.” desin ve öyle kabul etsinler. Bu takdirde bu eser, Kur’an’ın tıpkısı olmazsa da, hatta daha üstün bir edebî performans gösterse bile, yine Kur’an’ın bir benzeri kabul edilir.

Açık bir misal vermek gerekirse, hiç bir insan diğer bir insana tıpatıp benzemediği halde, iç ve dış organları itibariyle bütün insanların birbirine benzediği kabul edilmektedir. En yabancı bir ormanlıkta hiç görmediğiniz bir insan gördüğünüzde bunu başka insanlarla olan benzerliğinden dolayı tereddütsüz onun insan olduğuna hükmedersiniz. Lisanımızda “**Bu adam ne kadar da filan adama benziyor...**” , “**tam babasına benziyor..**”, “**sanki ikiz kardeşirler**” gibi ifadeleri sık sık duyuyor ve söylüyoruz. Ve bunu söyleyenlerden hiç biri karşılaştığı o iki şahsın tam benzer olduklarını söylemez.

Bunun gibi, Kur’an’ın da istediği benzerlik “**aynılık**” değil, benzerliktir. Hiç bir eser başkasının aynısı değil, fakat bir benzeridir. Çünkü, her halukârda birinin ötekenden -bizce / sizce- daha üstün olduğunu gösteren bazı yönleri vardır.

İşte Kur’an ile boy ölçüşecek hiç bir eserin olmadığını söyleyenler, bu sahada kılı kırk yaracak derecede edebiyata âşına olan kimselerdir. Bunlardan bir çoğu birer dev edebiyatçı, şair olduğu halde, Kur’an’ın belağatı karşısında secde etmek ve teslim olup iman etmek zorunda kalmışlar.

İşte Hz. Hassan, işte Lebid; işte Kâb b. Züheyr, işte Abdullah b. Ravaha gibi yüzlerce sahabe.. Ve işte arkalarından gelen ve parmakla gösterilen; Zemahşerî, Bakıllanî, Beyzâvî, Cahız, Sekkakî, Cürcanî ve daha yüzlerce belağat, edebiyat meydanının süvarilerinin hapsi bir ağızdan ilan ediyorlar ki, “**Kur’an’ın bir benzerinin getirilmesi imkânsızdır.**”

Kaldı ki, özellikle Kur’an’ın indiği çağda, Allah’tan başka kimsenin bilmesine imkân olmayan pek çok hakikatleri ihtiva etmesi bir yana; sadece üslubunun harikalığı ve ifadelerinin akışkanlığı bile tek başına bir mucize sahnesidir. Örneğin, Kur’an’ın manasını hiç bilmeyen, hatta okunanın Kur’an olduğunu bilmeyen âmî / alalade bir adam teyp veya bilgisayarda okunan Kur’an’ı dinlese, bir de melodisi en hoş olan başka eserleri dinlese, hiç kuşkusuz Kur’an’ın diğer eserlere benzemediğini, onlardan çok daha güzel bir nağmeye, harika bir akışkanlığa, çok ince melodik sanat estetiğine sahip olduğunu söyleyecektir.

Biz de bu adamın söylediklerini aynen tasdik ediyoruz. Yüzlerce edebî Arapça kitapları okuduğumuz halde, hiç birinin Kur’an’ın ifade tarzına, o güzel nağmelerine, o harika akışkanlığına ulaşmadığını, yanına bile yaklaşmadığını bizzat müşahede edenlerdeniz.

Bediüzzaman Hazretlerinin açıkça ispat ettiği gibi, dört ayetten ve altı cümleden meydana gelen İhlas suresi, öyle bir ifade tarzına, öyle bir harika üsluba, bir dizayna sahiptir ki, tam 36 ihlas suresini ihtiva etmektedir. Bediüzzaman’ın bir temel referans olarak ortaya koyduğu bu iç içe 36 surelik İhlas suresinin, matematik pörmütasyon kuralı çerçevesinde 1440 sureyi barındırdığı da tespit edilmiştir. (bk. *Niyazi Beki, Kur’an’ın büyük ve parlak bir tefsiri Risale-i Nur*).

Demek ki, Kur’an’ın “**kendisinin bir tek suresinin bile bir benzerinin getirilemeyeceğine**” dair meydan okumasının bir örneği de bu suredir...

Mûcizelerle dolu kitabını göndererek hem hidayet yolunu gösteren hem de imanımızı kuvvetlendiren Allah (c.c.)'a hamd, hidayet kaynağı Kur'ân'ı açıklamak için çok çileler çeken Rasûlüne salâtu selam ve Kur'ân'ı çağa sunup İslam Medeniyeti kurmaya çalışan kardeşlerime selam olsun.

Şu uçsuz bucaksız kâinatta insanı kılavuzsuz bırakmayıp kitap ve peygamber gönderen Allah(c.c.), gönderdiği kitap ve peygamberlerin doğruluğuna dair bir takım deliller ve mûcizeler de gönderdi. Tâ ki hakkı arayan insan tüm şüphelerinden kurtulup kâmil ve güçlü bir imana ulaşabilsin. Ve hakka uymayanların da kıyamet günü söyleyebileceği hiçbir haklı mazereti kalmasın. Bu din ve kitap herkese geldiği için herkesin anlayabileceği bir takım delillere de sahip olmalıydı. Onun için bu delillerin bir kısmı herkesin anlayabileceği hatta görebileceği kadar açık iken, bir kısmı ise ilim ve tefekkür ehlinin görebileceği ya da anlayabileceği şekilde gelmiştir.

Allah(c.c.), kitabının insan sözü olmadığını, olamayacağını, benzerinin getirilemeyeceğini söyleyerek tüm dünyaya meydan okudu.

Kur'ân'ın Kelâmullah olduğundan şüphe edenlere İsrâ suresinde: “De ki; eğer bütün insan ve cin toplulukları, bu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek üzere toplansa, onların bir kısmı bir kısmına destekçi bile olsa yine de onun bir benzerini getiremezler.”¹

Tüm Kur'ân'ın mislini getirmeye gücü yetmeyenlere Hûd suresinde: “Yoksa onu kendisi uydurdu mu diyorlar? De ki; “haydi siz, yalan üzere uydurulmuş olarak onun benzeri on sûre getirin ve eğer doğru sözlüyseniz, Allah'tan başka çağırabildiklerinizi çağırın.”²

Buna da gücü yetmeyenlere Yunus sûresinde³ ve Bakara sûresinde: “Eğer kulumuza indirdiğimizden şüphe ederseniz, bu durumda, siz de onun benzeri bir sûre getirin. Ve eğer doğru sözlüyseniz Allah'tan başka şahitlerinizi çağırın. Ama yapamazsanız -ki kesin olarak yapamayacaksınız- bu durumda kâfirler için hazırlanmış, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten sakının”⁴ buyurdu.

Bu meydan okumalara karşılık bu güne kadar bir sûresinin benzerinin yazılmaması hatta yazılmaya kalkışılmaması, Kur'ân'ın Kelâmullah olduğunun delillerindedir. Eğer bir sûresinin benzeri yazılabilseydi Kur'ân'ın iddiası çökecekti. Hatta yalnız iddiası değil davası da çöker ve Müslümanlar Kur'ân'ın davası uğrunda bu kadar mücadele vermez, Kur'ânî bir hayat yaşamaya çalışmazlardı. O durumda İslam düşmanlarının da, İslam ve Müslümanlarla savaşmalarına lüzum kalmazdı. Câhız 'ın dediği gibi; ‘Muaraza-i bil hurûf mümkün olmadı, muharebe-i bi's suyûfa mecbur oldular.’ Yani Kur'ân'a harflerle karşı koyamayıp, onun bir sûresinin bile benzerini getiremeyince Kur'ân'a ve Müslümanlara karşı kılıçlarla karşı koymak ve haçlı seferleri düzenlemek zorunda kaldılar. Hâlbuki Kur'ân'ın iddiası açıktı, onu yapabilselerdi asırlarca bizimle savaşmak zorunda kalmazlardı. Savaşı göze aldılar, Kur'ân'ın bir sûresinin benzerini yazmayı göze alamadılar. Onun yüksek edebiyatına, yüksek ahlâkına, medeniyetine ve bir kısmını açıklamaya başlayacağımız mûcizelerine ulaşamayacaklarını bildiler ve buna kalkışmadılar.

Kur'ân'ın mûcizelerini bazı âlimler üçe ayırmış ve

- 1- Geçmişten verdiği haberler,
- 2- Gelecekte verdiği haberler ,
- 3- Edebî mûcizeler, demişlerse de hakikatte Kur'ân'ın mûcizelerinin tamamını tespit etmek mümkün değildir. Çünkü her asırda yeni mûcizeleri ortaya çıkmakta ve Allah (c.c.) farklı âlimlere Kur'ân'ın diğer mûcizelerini keşfetmeyi nasip etmektedir.

1-Mesela Mısır âlimlerinden Muhammed Ebu Zehra Kur'ân-ı Kerim'in hukukunun bir mûcize olduğunu tespit etmiştir. Yani Kur'ân'ın hükümleri hem adâleti tesis

etmekte, suçu ve kavgaları azaltmakta, nefsi terbiyeye yardımcı olmakta, hem de hükümler arasında mükemmel bir denge kurmaktadır. Beşer kanunlarında görünen adaletsizlikler, çelişki ve dengesizlikler Allah(c.c)'ın kanunlarında bulunmaz ve her hükmün bir hikmeti vardır. Kur'ân'ın ahkâmı dikkatle incelendiğinde insanı yaratandan geldiği anlaşılacaktır. Çünkü insanın fıtratına uygundur ve fıtratın derinliklerine hitap etmektedir. Hükümleri toplumda düzeni ve huzuru sağlar, insanı suç işlemekten korur ve men eder. Bu hükümleri indiren, insanı çok iyi tanımaktadır. Çünkü onu yaratmıştır. Kur'ân'ın buyurduğu gibi “Yaratan yarattığını bilmez mi hiç?”⁵

İslam hukuku; alış-veriş, nikâh, talâk, miras, suçlara verilecek cezalar, devletlerarası hukuk, savaş-barış ve benzerî konularda açık seçik net esaslar tespit eder, benzer konuların farklarını ortaya koyar. İlerde anlaşmazlıklara yol açacak kapalı noktalara müsaade etmez. Ve insanlara hukukun mantığını ve ana esaslarını öğretir, duruma göre içtihad yapabilecek bir bilgiye ve kudrete ulaştırır. Kur'ân'ın hukuku mûcize olduğu gibi kanaatimce Kur'ân'ın hareket metodu ve stratejisi, eğitim metodu ve stratejisi de onun mûcizelerindedir. Bu konu üzerinde daha sonra durmak üzere şimdilik bırakıyor ve Kur'ân'ın kâfirleri bile etkileyen o mucizevî üslubu, fesâhati ve belâgati ile başlamak istiyorum.

2- Kur'ân'ın indiği dönemdeki kâfirleri etkilemesi onun mûcizelerindedir. Allah Rasûlü (s.a.v.)'nü susturmak için aralarında mal toplayıp onu zengin yapma, en güzel kadınlarla evlendirme ve onu kralları yapma tekliflerinde bulunan Utbe b. Rebîa'ya Allah Rasûlü (s.a.v.), Fussilet sûresinin baş taraflarını okuduğu zaman Utbe b. Rebîa'nın yüzü değişmiş ve; “Ne olursun yeter, akrabalık aşkına daha fazla söyleme” deyip arkadaşlarının yanına gitmişti. Onu uzaktan görenler “Vallahi Utbe gittiğinden başka bir yüzle dönüyor” demişlerdi. Kendisine, “Ne oldu?” diye sorduklarında Utbe; “Öyle bir söz işittim ki vallahi onun benzerini asla işitmemiştim. Vallahi o ne şiidir ne de kehânettir. Ey Kureyş topluluğu, bu adamı içinde bulunduğu durumda serbest bırakın, ona karışmayın. Vallahi, ondan işitmiş olduğum söz mutlaka meydana gelecektir. Şayet Araplar onu ele geçirip hakkından gelirlerse bir başkası sayesinde ondan kurtulmuş olursunuz. Şayet o Araplara üstün gelirse, onun hükümranlığı sizin hükümranlığınız, onun şerefi sizin şerefinizdir ve böylece siz insanların en mutluları olursunuz” dedi. Onlar ise “Allah'a yemin olsun ki o diliyle (okuduğu Kur'ân ile) seni büyülemiş” dediler. Utbe; “Onun hakkında görüşüm budur” dedi.

Aynı şekilde Allah Rasûlü, Velid b. Muğire'ye Kur'ân okuduğunda, etkilenmiş ve Peygamberimiz aleyhinde bir şey söylemesi istendiğinde; “Ben onun hakkında ne söyleyeyim? Vallahi içinizde şiirleri benden daha iyi bilen, nazım ve nesirleri benden daha iyi anlayan ve kâhinleri daha çok dinleyen yoktur. Vallahi onun söyledikleri hiç birine benzemez. Vallahi onun söylediği sözde bir tatlılık ve üstünde bir güzellik var. Yukarısı meyvelidir, aşağısı sağanak halinde yağan yağmurlar gibi gür ve iri danelidir. Hiç şüphe yoktur ki o, sonunda üste çıkacak ve hiçbir şey onu alt edemeyecektir, fakat o altındakileri ezecektir” dedi. Bu sözlerine rağmen daha sonra, “Bu ancak etkili bir sihirdir” diyerek kavminin arasındaki yerini korumak istedi.⁶

3- Kur'ân aynı anda tüm seviyelere hitap eder ve bu onun mûcizelerindedir. Çünkü o sadece belirli bir kültür seviyesine hitap etmek için gelmemiştir. Temel mesajlarını hiçbir ilmî seviyesi olmayan birisi de anlarken, bir âlim o ayetlerden birçok ilmî sonuç elde edebilir. Herkes kendi seviyesince ondan istifade eder. Aynı cümleler âlimin de câhilin de ihtiyacını karşılar.

Kur'ân daha çok akla hitap ederken duygulara hitap etmeyi de ihmal etmez. Çünkü insan tek yönlü bir varlık değildir. Kur'ân itikadî veya amelî bir meseleyi açıklarken

aynı anda insanın duygularını da harekete geçirir, bazen ağlatır. O sadece akla hitap eden, duyguları bilmeyen ve onu ihmal eden bir ideoloji değildir. Çünkü Kur'ân'ı gönderen, akli ve o duyguları yaratandır.

4- Kur'ân'ın geçmişle ilgili verdiği haberler onun mûcizelerindedir. Çünkü bilim adamlarının yaptığı araştırmalar ve arkeolojik kazılar Kur'ân'ın verdiği haberlerin doğruluğunu ortaya koymaktadır. Kur'an on binlerce yıl önce gerçekleşmiş olan Nûh (a.s.) tufanından bahseder ve bilim bunu doğrular. Bilimsel incelemeler binlerce yıl önce tüm dünyanın su altında kaldığını, suyun dağların zirvelerine çıktığını ispat eder.

Kur'an bazı kavimlerin azaba uğradığını haber verir ve rivayetler o kavimlerin yaşadığı bölgeleri bize bildirir. Bilim adamlarının o bölgelerde yaptığı araştırmalar ve kazılar oralarda bir çöküntünün meydana geldiğini ve azabın alametlerini ortaya koyar.

5- Kur'an, Firavun ve askerlerinin Kızıl Deniz'de boğulduğunu haber verdikten sonra "Bugün ise senden sonrakilere bir ayet (belge, ibret) olman için senin bedenini (çürümekten) kurtaracağız. Gerçekten insanların çoğu bizim ayetlerimizden gâfildirler." 7 buyurur. 1881 yılında Kızıl Deniz'in Cebeleyin mevkiinde kıyıda yapılan arkeolojik kazılar esnasında çıplak ve secdeye kapanmış vaziyette bir erkek cesedi bulundu. Mumyalanmamış ve hiçbir kimyevî muamele yapılmamış olduğu halde ceset çürümemiş, etleri dökülmemiş hatta sararmış saçları ve sakalı dâhi hala durmaktadır. Üzerinde en son teknoloji olan karbon 14 yöntemi ile yapılan incelemede cesedin üç bin yıllık olduğu tespit edilmiştir. Yani Musa (a.s.)'nın yaşadığı dönem ve olayın gerçekleştiği yer. (Bütün tefsirlerde Firavun'un Kızıl Deniz'de boğulduğu kayıtlıdır.)

Günümüzden dokuz asır önce yaşamış olan Zemahşerî, tefsirinde; "Seni deniz kenarında bir köşeye atacağız. Cesedini tam, noksansız ve bozulmamış halde, çıplak ve elbisesiz olarak, senden asırlar sonra geleceklere bir ibret olmak üzere koruyacağız."8 der. Kur'ân'ın Firavun'un cesedinin tam olacağını bildirmesi onun mumyalanmamış durumda olacağını da ifade etmiş olmaktadır. Çünkü mumyalanmış cesetlerin iç organları eksiktir. Bu, Kur'ân'ın hem geçmişle ilgili mûcizevî bir haberi hem de gelecekle ilgili gaybî bir mûcizesidir. "Gelecek nesillere ibret olman için bedenini çürütmeyeceğiz" buyurması, gelecek nesillerin o cesedi çürümemiş olarak bulacaklarını ifade etmektir ve öyle de olmuştur. Ceset şu anda İngiltere'nin başkenti Londra'da British Müzesinde bulunmaktadır. Tarih uzmanlarının bile bilmediği ve bilemeyeceği böyle bir tafsilatı ve gaybî bilgiyi, okuma yazma bile bilmeyen Hz. Muhammed (s.a.v.)'in kendiliğinden bilmesi mümkün müdür? Bu, Kur'ân'ın Kelâmullah olduğunun delilidir.

Konuya devam etmek dileğiyle...

1- İsrâ, 88

2- Hûd, 13

3- Yunus, 38

4- Bakara, 23-24

5- Mülk, 14

6- İbni Cerir Taberî

7- Yunus, 92

8- Keşşaf Tefsiri C. 2

Kur'ân'ın gelecekle ilgili verdiği haberler de onun mûcizelerinden ve Kelâmullah olduğunun delillerindedir. Çünkü gaybî Allah (c.c.)'tan başkasının bilmesi mümkün değildir. Gayble ilgili konuşan ne kadar yalancı var ise zaman onları rezil etmiştir.

Kur'ân'ın ğayble ilgili verdiği haberlerden bir tanesinin bile gerçek dışı olduğu ortaya çıksaydı 'bu Allah kelâmı olamaz' denilebilir ve imanlar sarsılırdı. Ama ne haber verdiyse gerçekleşti ve imanlar kuvvetlendi.

Ve'd Duha Sûresinde: "Gelecek günler senin için daha iyi olacaktır. Rabbin sana verecek ve sen razı olacaksın"¹ buyruldu. Bu müjde Mekke'de Hz. Peygamber'in tebliğe yeni baŐladığı, Müslümanların sayısının parmakla gösterilecek kadar az olduğu, O'nun ve Müslümanların zulüm altında inledikleri çok zor bir dönemde nâzil olmuştur. O zaman gelecek günlerin iyi olacağına dair en küçük bir alâmet bile yoktu. Bu haberi veren Allah (c.c.) olmasaydı inanmak mümkün değildi. Verilen ğaybî haber gerçekleşmedi mi? Sonraki günlerde İslam sürekli kuvvetlenip daha sonra da fetihler gerçekleŐtirmede mi? Ömrünün son üç-dört yılında, üç-dört Türkiye büyüklüğündeki Arabistan Yarımadası fethedilmedi mi? Topraklarını, Kuzey'de Bizans İmparatorluğu'nun Suriye sınırlarına ve Güney'de İran İmparatorluğu'nun Irak sınırlarına kadar genişletmedi mi? Doğu'da Basra Körfezi'ne, Batı'da Kızıl Deniz'e kadar olan topraklar İslam İmparatorluğu'nun hâkimiyetine girmedi mi? Hicaz ve Arabistan'da Kelime-i Şehadetten başka bir Şey duyulmaz olmadı mı? Bu yükseliŐi ne müşrikler ne de ehli kitap durdurabilirdi. Efendimiz (s.a.v.)'den sonra da fetihler devam etmedi mi? Yine, Efendimiz (s.a.v.)'den sonra O'nun inkılâpçı hareketi Asya, Afrika ve Avrupa'nın büyük bir bölümüne hâkim olup Dünya'nın her köŐesine yayılmadı mı? Onun için Allah Rasûlü (s.a.v.), Taberâni ve Beyhâki'de gelen bir rivayette: "Benden sonra ümmetime fetholunacak Şeyler bana arzolundu da beni mesrur etti, akabinde de 'Gelecek günler senin için daha iyi olacaktır' ayeti indi" buyurur. Bundan sonraki ayette ise: "Muhakkak Rabbin sana verecek ve sen hoşnut olacaksın" buyurdu. Yani bütün dileklerin gerçekleŐecek ve râzı olacağın kadar başarılar ve zaferlere ereceksin. Gerçekleşmedi mi?

İnşirah Sûresinde de: " Ve senin Őanıını da yükselttik"² buyruldu. Bu sûre de henüz sadece bir kaç kişinin iman etmiş olduğu, Müslümanların neredeyse hiçbir güçlerinin olmadığı İslam'ın ilk zamanlarında nâzil olmuştu. Mekkeli kâfirler özellikle Hacc mevsiminde Mekke'ye gelen kimseleri Efendimiz(s.a.v.)'den uzak tutmak için O'nun tehlikeli bir sihirbaz olduğunu, kavmi arasında fitne çıkardığını söyleyerek adını kötüye çıkarıyorlardı. Onların maksatlarının aksine Allah (c.c): "Őanıını yükselttik" buyurmuştu. Çünkü ceza amelin cinsindedir. Onlar Efendimiz'in adına leke sürmek istemiŐ, Allah ise adını yükseltmiŐtir. Âyet geçmiş zaman ifadesiyle geldiği halde geleceği kastediyordu. Kesinlik ifade etmek için geçmiş zaman kullanılmıştı. Yani 'karar verilmiş, iş bitmiŐ, merak etme kesinlikle böyle olacak' demek isteniyordu. Verilen müjde gerçekleşmedi mi? Bugün dünyanın her tarafında günde beş vakit ezanda O'nun mübarek ismi anılıp namazda, Cuma hutbelerinde O'na dua edilmiyor mu? O'na salât-u selam getirilmiyor mu?

Yine Kevser Sûresinde: "Muhakkak ki Biz sana Kevser'i verdik."³ buyurdu. Sûre, Peygamberimiz'in büyük oğlu Kâsım'ın ölmesinden sonra küçük oğlu Abdullah'ın da ölümüyle birlikte müşriklerin sevinmesi ve 'Muhammed ebter oldu, oğulları öldü, O'ndan sonra davasını sürdürecekt kimse kalmadı' dediklerinde nâzil olmuştu. İbn İŐhak'ın naklettiğine göre Mekkeli kabile reisi Âs b. Vâil-i Sehmî, Allah Rasûlü (s.a.v.) hakkında: "Boş verin bu adamı, o kökü olmayan bir adamdır, erkek evlâdı yoktur. Ölürse adını anacak kimse bile kalmaz" demişti. Ukbe b. Ebi Muayt da benzeri sözler söylerdi. Efendimiz'in amcası Ebu Leheb, Efendimiz ikinci oğlu Abdullah'ı da kaybedince koŐarak müşriklere gitti ve onlara Şu müjdeyi verdi: "Bu gece Muhammed evlatsız kaldı ve kökü kazıldı." İŞte bu Őartlarda Kevser Sûresi nâzil oldu. O'na taziyede bulunacak, teselli edecek kimse yok iken Allah (c.c.) O'na bu

sûre ile teselli verdi. Ve O'na Kevserin verildiğini ifade buyurdu. Kevser, sadece Cennet'teki bir havuzun ya da nehrin adı değil aynı zamanda; 1-Peygamberlik şerefi 2-Büyük bir ümmet 3-Ümmetin içinden Peygamber vârisi olacak âlimler 4-Ve evladının çok olacağı manalarına gelmektedir. Yani Kevser, O'na çok ve çeşitli hayırların verileceği manasındadır. Sûrede, aynı zamanda düşmanlarının da ebter olacağı yani soylarının kesileceği haber verilmişti. Birkaç sene sonra böyle konuşan kâfirlerin birçoğu Bedir'de öldürülmüş ve Bedir'den altı-yedi sene sonra da Mekke fethedilmişti. Bütün Arabistan Yarımadası Rasûlullah (s.a.v.)'ın ayağının altında idi. Herkes gelip Rasûlullah (s.a.v.)'a bey'at ediyordu ve düşmanları yapayalnız kalmıştı. Adları-sanları dünyadan silindi. Evlatları dünyada kaldıysa da kimse onların çocukları olduğunu bilmedi. Ama milyarlarca Müslüman, Peygamberimiz'in ailesinden olmayanlar bile O'na ümmet olmakla şeref duyarlar. Bugün yeryüzünde yüz binlerce 'seyyid' vardır ama Ebu Cehilî veya Ebu Lehebî yoktur. Hem O'na Kevser'in verileceğinin hem de düşmanlarının soyunun kesileceğinin bildirilmesi ve bunun gerçekleşmesi Kur'ân'ın Kelâmullah olduğunu ispat etmeye yeterli değil midir?

Tebbet (Leheb) Sûresinde: “Ebu Leheb'in elleri kurudu (kırıldı) kendi de helâk oldu.”⁴ buyruldu. Bu âyet hem bir beddua hem de gelecekte haber vermekte idi. Geçmiş zaman ifadesi ile gelmiş olması, işin kesin olacağını ifade etmek içindi. Âyette ellerin kuruması veya kırılması mecâzen kullanılmış ve bununla Ebu Leheb'in mağlup bir şekilde ve kötü bir ölümlle öleceği kastedilmiştir. Bu sûrenin inişinden yedi-sekiz sene sonra Bedir Savaşı gerçekleşti ve bu savaşta Ebu Cehil gibi Mekke'nin önde gelenlerinden ve Ebu Leheb'in İslam'a düşmanlıkta ileri giden arkadaşlarından birçoğu öldü. Bu büyük hezimetin haberi Mekke'ye ulaşınca Ebu Leheb öyle bir kriz geçirdi ki ancak yedi gün yaşayabildi. Ölümü çok korkunç olmuş, öldürücü sivilce (püstül) hastalığına yakalanmıştı. Ailesi kendisini terk etti. O hastalığın kendilerine geçmesinden korkuyorlardı. Öldükten sonra üç gün kimse cesedine yaklaşmadı. Nihayet ceset bozuldu ve kokusu her tarafa yayıldı. Herkes Ebu Leheb'in oğullarıyla alay edince bir-kaç zenci kiralayıp cesedi kaldırdılar. Zenciler bir çukur kazıp değneklerle cesedi çukura attılar ve üzerini kapattılar. Kur'ân'ın verdiği ğaybî haber açıkça gerçekleşmiş oldu. Kur'ân böyle haber verdikten sonra iman etmiş olsa ya da iğrenç bir şekilde ölmemiş olsaydı, Kur'ân'ın Kelâmullah olduğundan bazıları şüphe edebilirdi. Ama ne Kur'ân'ın bir kimse hakkında buna benzer bir ifade kullandığı halde o kimsenin sonradan iman ettiği, ne de sonradan iman edecek olan kimseler hakkında Kur'ân'ın böyle bir ifade kullandığı görülmemiştir. Çünkü Kur'ân-ı Kerim herkesin sonunu bilen, ğaybı bilen Allah (c.c)'tandır.

İsra Sûresinde: “Ve bu adamlar ayağını topraktan kaydırmaya kararlıdılar. Seni buradan gitmeye zorlamaktadırlar. Fakat bunlar böyle yaparlarsa senden sonra kendileri de burada fazla kalamazlar.”⁵ Bu âyet nâzil olduğunda Mekkelilerin bu duruma düşeceği kimsenin aklına gelmezdi. Âyet, Peygamber Mekke'den ayrıldıktan sonra müşriklerin de orada kalamayacaklarını ifade ederek onları tehdit ettiği gibi, Müslümanlara da müjdeli bir haber vermekteydi. Ve yaklaşık bir-bir buçuk sene sonra Peygamberimiz hicret etmek zorunda kaldı. Ve Allah Rasûlü hicretten yedi-sekiz sene sonra dönüp Mekke'yi fethetti. Ve daha sonra müşrikler sadece Mekke'den değil, tüm Arabistan Yarımadası'ndan temizlendiler. Kur'ân'ın verdiği bu ğaybî haber gerçekleşmedi mi?

Kamer Sûresinde Rabbimiz: “Yakında o cemiyet (Kureyşliler) bozulacak ve arkalarını dönüp kaçacaklar”⁶ buyurdu. Bu âyet hicretten beş yıl önce nâzil olduğunda

Müslümanlar çok zor durumda idiler ve bir kısmı Habeşistan'a hicret etmeye mecbur olmuştu. Geride kalanlar da Kureyşlilerin baskısı ve boykotu altında idiler. Kureyşli müşrikler yaklaşık yedi yıl sonra Bedir Savaşı'nda arkalarını dönüp kaçmak zorunda kaldılar. Ve Peygamberimiz o anda bu âyeti okuyordu. Kur'an'ın gaybden verdiği mucizevî haber gerçekleşmişti.

- 1- Duha, 5
- 2- İnşirah, 4
- 3- Kevser, 1
- 4- Tebbet, 1
- 5- İsrâ, 72
- 6- Kamer, 45

Kur'an'ın gaybten verdiği haberlerden birisi de Fetih sûresinde bildirilmiş ve Allah (c.c.): “Doğrusu biz sana apaçık bir fetih açtık (ihسان ettik)” buyurmuştur. Olay şöyledir:

Fetih sûresinin 27. âyetinde; “Andolsun ki Allah, Rasulü'nün gördüğü rüyanın hak olduğunu tasdik etmiştir. Allah dilerse siz, güven içinde başlarınızı tıraş etmiş veya saçlarınızı kısaltmış olarak korkmadan Mescid-i Haram'a gireceksiniz. Allah sizin bilmediğinizi bilir. Bundan başka size yakın bir (zaman da) fetih verecektir” buyrulduğu üzere Allah Rasulü (s.a.v.) sâdıka bir rüyada Mekke'ye girdiğini ve Kâbe'yi tavaf ettiğini görmüş ve bunu sahabe-i kirama haber vermişti. Ve bu amaçla yola çıkmışlar ve sahabeden birçoğu bu rüyanın aynı sene gerçekleşeceğini zannetmişlerdi. Fakat müşrikler Müslümanların umre yapmasına ve Kâbe'yi tavaf etmesine izin vermemişler ve bunun üzerine Hudeybiye Barış Antlaşması imzalanmış ve mü'minler bir sonraki sene umre yapmak için geri dönmek zorunda kalmışlardı.

Bu arada antlaşma maddelerinden biri zahiren Müslümanların aleyhine gibi görünüyor ve Müslümanların ağırına gidiyordu. Hatta Hz. Ömer (r.a.)'ın bu hususta itirazı olmuş ve Rasulullah (s.a.v.)'a: “Sen bizim Beytullah'a gireceğimizi ve onu tavaf edeceğimizi haber vermemiş miydin?” demişti. Rasulullah (s.a.v.) da: “Evet ama bu sene demiş miydin?” buyurdu. Hz. Ömer: “Hayır” demişti. Rasulullah (s.a.v.): “Öyleyse sen ona varacaksın ve tavaf edeceksin” demişti. Yapılan antlaşmadan birçok sahabe memnun olmamıştı. Ama Hudeybiye dönüşünde Allah (c.c.) “Doğrusu biz sana apaçık bir fetih açtık (ihسان ettik)” âyetini indirdi. Allah

Rasûlü (s.a.v) bu sûre hakkında: “Bu gece bana öyle bir sûre nazil oldu ki bana göre dünya ve içindekilerden daha hayırlıdır” buyurmuştu.

Bu âyet müfessirlerin ekseriyetinin görüşüne göre Hudeybiye antlaşması ile ilgilidir ve Hudeybiye antlaşmasının bir maddesi zâhiren Müslümanların aleyhine gibi görünse de müşriklerin Müslümanlarla antlaşma masasına oturmak zorunda kalmaları bir zafer olduğu gibi, bu antlaşma neticeleri itibariyle de büyük bir fetih olacak ve kıyamete kadar gelecek tüm fetihlerin bir başlangıcı sayılacaktı. Onun için âyette; “Biz sana apaçık bir fetih açtık” buyruldu. Yani fetihlerin önünü açtık, artık fetihler gerçekleştireceksiniz denilmiş oluyordu. Âyet Hudeybiye antlaşmasının bir fetih olduğunu ifade ediyordu. İbn-i Mes’ud: “Siz fethi, Mekke’nin fethi olarak görüyorsunuz. Biz ise Hudeybiye antlaşmasını fetih sayıyoruz” demiştir.

Gerçekten de fetih oldu ve Müslümanlar bu antlaşma sayesinde müşriklere tebliğ edebilme imkânı bulup gönülleri fethettiler. Aynı zamanda Mekke müşriklerinin saldırılarından kurtulup yönlerini Hayber’e çevirebildiler. Yukarıda metnini verdiğimiz Hayber’in fethine işaret olarak gelen 27. âyette “fethu karib”, “yakın fetih” buyrulmuş ve Hudeybiye antlaşmasından kısa bir süre sonra yani 2,5 - 3 ay sonra Hayber fethedilmiştir.

18. âyette de: “Ağacın altında sana biat ediyorlarken Allah o mü’minlerden râzı olmuştur. Allah onların kalplerinde olanı bildi ve üzerlerine huzur ve güven indirdi. Ve onlara yakın bir fetih verdi” buyrulurken yine Hayber’in fethine işaret edilmişti. Gerçekleşmedi mi?

19 ve 20. âyetlerde de bol ğanimet verileceği bildirilmişti. Aynen öyle de oldu ve Hayber’den pek çok ğanimet elde edildi ve Kur’an’ın verdiği haber gerçekleşti.

O yüzden Allah Rasulü (s.a.v) Hayber ğanimetlerini sadece Hudeybiye’de bulunanlar arasında taksim etti. Çünkü Hayber zaferi Hudeybiye sayesinde olmuştu. Yani Hudeybiye görünenin aksine bir fetih idi. Herkes aksini düşünüyordu ama ğayıb bilen Allah bu antlaşma fetihlere vesile olacak diyordu. Allah Rasulüne, ashabından biri: “Ya Rasulallah, fetih bu mu?” diye sorduğunda Efendimiz: “Evet, vallahi hiç şüphesiz bu bir fetihtir” buyurmuştu. Gerçekleşmedi mi? Verilen haber doğru çıkmadı mı? Bu, Kur’an’ın kelimullah olduğunun delili değil midir?

Fetih sûresinin 1. âyeti ekseri müfessirlere göre Hudeybiye antlaşmasının bir fetih olduğunu haber veriyorsa da bazı müfessirler âyetteki fetihten maksadın Mekke'nin fethi olduğunu söylemişlerdir. O halde “feth-u mübin” “açık fetih” Mekke'nin fethidir ve bu görüşe göre âyet Mekke'nin fethini haber vermiş olmaktadır. Bu ğaybî haber hicretin 6. senesinde gelmiş ve hicretin 8. senesi yani iki sene sonra Mekke fethedilmiştir. Bu da Kur'an'ın kelimullah olduğunun bir delili değil midir?

2. âyette: “Sana olan nimetini tamamlasın diye” buyruluyordu. Bu âyet de Peygamberimize ve Müslümanlara gelecekle ilgili verilmiş bir müjdeydi. Müslümanlara bundan böyle korkusuzca ve emniyet içinde yaşayabilecekleri, İslam devleti ve medeniyeti kuracakları, özgür olacakları ve büyük bir güce ulaşacakları haber verilmiş oluyordu. Çünkü bunlar olmadan Peygamberimize verilen nimet tamamlanmış olmaz. Efendimiz hayattayken bunlar gerçekleşmedi mi? Allah ona olan nimetini tamamlamadı mı? Bu Kur'an'ın bir mucizesi değil midir?

3. âyette de: “Ve Allah sana çok şerefli bir muzafferiyetle yardım etsin (diye)” buyrulmuştur. Yani şerefli bir zafer verilecektir.

1. âyette haber verilen “fethu mubin” Hudeybiye antlaşması bile olsa âyet Hayber'in fethine de Mekke'nin fethine de işaret sayılır. Çünkü âyet esas itibari ile fetihlerin başlayacağını haber vermektedir. Dolayısıyla tüm fetihleri içine alır.

21. âyette: “Ve bundan başka (nimetler ve fetihler ki) siz henüz onlara güç yetirmiş değilsiniz; (ama) gerçekten Allah onları kuşatmıştır. Allah, her şeye karşı güç yetirendir” buyruldu. Âyet Mekke'nin ve daha birçok memleketin fethedileceğine işarettir. Çünkü “şu verdiğimiz Hudeybiye fethinin ve çok yakında vereceğimiz Hayber'in fethinin dışında bir fetih daha vereceğiz” demektedir ve bu Mekke'nin fethidir. Gerçekten de âyetin ifade ettiği gibi Müslümanlar o zaman henüz Mekke'nin fethine güç yetirebilecek durumda değillerdi. Ama iki sene sonra Mekke'yi kuşatıp fethettiler. Âyette “kuşatma” kelimesi kullanılmıştı ve gerçekten de Mekke kuşatılarak fethedildi ve kuşatılıncaya kadar Mekkelilerin haberi olmadı. Gece karanlığında Mekke'nin dört bir yanında on bin ateşin yakıldığını görünce şok olmuşlardı. Allah (c.c.) Mekke'yi savaşla değil kansız bir kuşatmayla fethedeceklerine işaret etmişti. Denildiği gibi gerçekleşmedi mi?

Sûrenin 28. Âyetinde “O, O Allah’tır ki; kendi Peygamberini hidâyetle ve hak din ile gönderdi. Bütün dinlere ğâlîp kılmak için” buyruldu. Hem ilmî olarak ortaya koyduğu deliller yönünden bütün din ve ideolojilere üstün olacaktır-ki bu gerçekleşmiştir-hem de fiilî olarak ğâlîp gelecektir. İslam ile savaşıyan bütün din ve ideolojiler mağlup olacaklardır. Tarihe bakıldığında bunun büyük ölçüde gerçekleştiği görülecektir. Müslümanlar, Efendimizden itibaren fetihler gerçekleştirmişler, neredeyse dünyanın yarısına hâkim olmuşlar ve bütün dinlere üstün gelmişlerdir. Bu üstünlük son 2 asırdır elimizden gitmiş olsa da hem bugün İslam âleminde görülen gelişmeler ve hem de Hz İsa’nın geleceğine dair hadislerde ifade olunduğu üzere Müslümanlar yeniden güçlenecekler ve diğer dinlere olan ğalibiyetleri tamamlanacak ve yeryüzünde tek söz sahibi durumuna geleceklerdir.

Sûrenin başlarında haber verilen Hayber’in ve Mekke’nin fethi, Bizans ve İran’ın ğanimetlerinin ele geçirilmesi yani buraların fethedilmesi gerçekleştiği gibi sûrenin sonunda verilen bu haber de gerçekleşecektir. Her nizam, her inanç ve her ideoloji bir dindir ve Allah, dinini bütün düzen ve medeniyetlerin üstüne çıkaracaktır. Çünkü peygamberin ve dinin gönderilişi sadece bu dini insanlara anlatmak için değil, aynı zamanda bu dini hayata ve yeryüzüne hâkim kılmak içindir.

Sad sûresinin 11. âyetinde: “Onlar burada (çeşitli) fırkalardan olma bozguna uğratılmış bir ordudurlar” buyrulmuş ve Mekke’nin fethine işaret edilmiştir. Yani bunlar aynı şehirde mağlup olacaklardır ve Mekke fethedilecektir denilmiştir. Veya müşriklerin Bedir’den başlayan mağlubiyetlerine işaret edilmiştir. Gerçekleşmedi mi?

Fetih ve Sad sûrelerinde bu müjde ve ğaybî haber verildiği gibi Saffat sûresinde de yakında zafer verileceği müjdelenmiş ve 170-175. âyetlerde şöyle buyrulmuştur. “... Yakında bilecekler. Andolsun Peygamber olarak gönderilen kullarımıza (şu) sözümüz geçmiştir: Gerçekten onlar, muhakkak nusret (yardım ve zafer) bulacaklardır. Ve hiç şüphesiz bizim askerlerimiz, üstün gelecek onlardır. Öyleyse sen, bir süreye kadar onlardan yüz çevir ve onları seyret; (azabı) yakında göreceklerdir” buyrulmuştur. Sûre, Mekke’de nazil olmuştur ve o zamandan müşriklerin mağlup olacağı ve Müslümanların üstün geleceği Müslümanlara vaad edilmiş ve kâfirler ise tehdit edilmişlerdi. Bu tehdit ve ikaz yapıldığında Müslümanlar zulüm altında inliyordu ve büyük bir kısmı hicret etmek zorunda kalmışlardı. Birçok insan bu davanın ve

hareketin yok olup gideceğini düşünüyordu. Bu âyet böyle bir ortamda kâfirleri tehdit ediyor ve Müslümanlara müjde veriyordu. Verdiği müjde gerçekleşmedi mi?

Allah'ın vaadinin şartlarını yerine getirirsek bu vaad bizim için de geçerlidir. Bazen mağlubiyetin gelmesi; 1- Günahlarımızdan 2- Ğalibiyetin şartlarını yerine getirmemekten 3- İmtihan ve 4- İlerideki zaferlere hazırlık içindir. Âyette bizim askerlerimiz demekle; 1- Asker olmamız 2- Yaptığımızı Allah için yapmamız 3- O'nun dediği gibi yapmamız gerektiği ifade edilmektedir. Bu dünyada zafere ulaşamayan ve şehit olan Peygamberlere gelince; onlara yardım edilmemiş denilemez. Onlara da yardım edilmiştir. Ahlâkî başarılar verilmiş, kavimlerine azap gelmiş, bâtıl silinip gitmiş, hak bâki kalmıştır. Bu dünyadaki fiilî Ğalibiyete gelince; o toplumun ekseriyetinin nefsini temizlemesine, kâfirlerle mücadele etmesine ve lâıyk olmasına bağlıdır.

Sûrenin 179. âyetinde: “Ve seyret; Onlar da (azabı) yakında göreceklerdir” buyruldu. Bu âyetin nüzulünden 14 - 15 sene sonra Mekke fethedildi, birkaç sene sonra Bizans ve İran imparatorlukları mağlup edildi. Verilen Ğaybi haber gerçekleşmedi mi?

Kur'ân'ın Kelâmullah olduğunu isbatlayan Ğaybî haberlerden biri de; Rumların İranlılara tekrar Ğalip geleceğini bildiren haberidir. Rum sûresinin başında “Elif, Lâm, Mim. Rum (orduları) yenilgiye uğradı. Yakın bir yerde. Ama onlar, yenilgilerinden sonra yeneceklerdir. Birkaç yıl içinde. Bundan önce de, sonra da emir Allah'ındır. Ve o gün mü'minler sevineceklerdir. Allah'ın yardımıyla. O, dilediğine yardım eder. O, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir. (Bu,) Allah'ın va'didir; Allah, va'dinden geri dönmez. Ancak insanların çoğu bilmezler” buyrulmuş ve bu haber aynen gerçekleşmiştir. Olay şöyledir:

Efendimiz (s.a.v.)'e peygamberlik verilmeden sekiz sene önce miladî 602 yılında Bizans ile İran imparatorluğu arasında düşmanlık başlamış ve Efendimizin peygamber olduğu miladi 610 yılında İran imparatoru Perviz, Hıristiyanlığa karşı savaş ilan etmişti. Bunun üzerine Hıristiyan kilisesinin dinsiz kabul edip Hıristiyanlıktan kovduğu Nesturî ve Yakubî gibi Hıristiyan mezhepleri ile 26 bin Yahudi de Mecusi (ateşperest) İran ordusuna katılıp Hıristiyan Rum İmparator Heraklius'a karşı savaştılar. İran orduları önce Antakya'yı ardından 613'de Şam topraklarını ele geçirdi. Hemen sonrasında 614'de Filistin ve Kudüs'ü de zapt ettiler ve 90 bin Hıristiyanı katlettiler. Kudüs'te Hıristiyanlıkça kutsal kabul edilen her yer yakılıp yıkıldı ve Hz İsa'nın çarmıha gerildiği ve öldüğü kabul edilen kutsal hac İran'a götürüldü. İran Kisrası'nın sarayı 30 bin Hıristiyan'ın kafatasıyla donatıldı.

616'da İranlılar bir taraftan Nil vadisini işgal edip İskenderiye'ye kadar ulaşmışlar, diğer taraftan bütün Anadolu'yu istila ederek İstanbul'un Boğaziçi sahillerine kadar ulaşmışlardı. Böylece İran orduları Irak, Suriye, Filistin, Mısır ve Anadolu'ya hâkim olmuşlar, önünde durulamaz gibi görülen bir güce ulaşmışlardı. Rum

İmparatorluğu'nun bu mağlubiyeti kendisine bağlı bulunan birçok vilayetlerin isyanına sebep olmuştu. Afrika ve Avrupa'daki birçok vilayetler, hatta İstanbul'a yakın bazı şehirler bile Rum İmparatorluğu'ndan ayrılmışlardı. Ordu dağılmış, hazine boşaltılmıştı. Rum İmparatoru en ağır şartlar altında antlaşma yapmayı kabul etmişti. İran İmparatoru Perviz, bu zafer sarhoşluğu içinde kendini kaybetmiş ve Heraklius'a gönderdiği mektupta her türlü aşağılayıcı ifadeyi kullanmış ve şöyle demişti:

“Bütün tanrılardan büyük olan tanrı ve bütün yeryüzünün hâkimi olan Hüsrev Perviz'den alçak ve şuursuz Heraklius'a: 'Sen diyorsun ki ben Rabbime güvenirim.' O halde, senin Rabbin neden Kudüs'ü elimden kurtarmadı?”

Hatta İran imparatoru Hüsrev Perviz: “Bizans imparatoru Heraklius karşıma zincirler içinde gelecek ve İsa'yı terk edip ateşe ve güneşe tapacak” demişti.

İran orduları daha sonra bir yıl içinde Ürdün, Filistin ve Sina yarımadasını ele geçirip Mısır'a ulaştı. Mekkeli müşrikler de bu duruma seviniyorlar ve Müslümanlara : “Ateşperest İranlılar, Ehl-i kitap olan Hıristiyanları yendiyse biz putperestler de sizi yeneceğiz” diyorlardı. Tam o günlerde Rum sûresinin bu âyetleri nazil oldu ve “Rumlar her ne kadar çok kötü bir şekilde yenildiyse de birkaç sene içinde tekrar ğalip gelecekler ve o gün mü'minler sevineceklerdir” buyruldu. Yani hem Rumların tekrar ğalip geleceği hem de aynı günlerde mü'minlerin de bir zafere erişip mutlu olacakları bildiriliyor ve iki ğaybî haber veriliyordu. Hâlbuki görünürde ne Rumların ayağa kalması ve ne de zulüm altında inleyen Müslümanların zafere ulaşması mümkün görünüyordu. 619'da bütün Mısır İranlıların eline geçti. İran orduları Libya ve Anadolu'da ilerleyip İstanbul'a ulaştılar. Heraklius İstanbul'u terk edip Tunus'a kaçmaya karar verdi. Durum böyle olunca Ubeyy b.Halef, Hz. Ebubekir (r.a.) ile bahse bile girmişti. Bahse göre Bizanslılar 3 yıl içinde İranlılara ğalip gelecek olursa Ubeyy b.Halef Hz Ebubekir'e 10 deve verecek, aksi halde Hz. Ebubekir (r.a.) ona 10 deve verecekti. Efendimiz bunu duyunca ayette geçen (bid'i sinin) ifadesinin 10 yıldan az demek olduğunu, 3 yıldan 9 yıla kadar olabileceğini, o yüzden bahsi 9 yıla kadar uzatmasını, deve sayısını 10 katına yani 100'e çıkarmasını söylemişti ve Hz Ebubekir (r.a.) buna göre bahsi yenilemişti. O zaman bahis ve kumar henüz haram kılınmamıştı.

Bu müthiş hezimetten sonra Heraklius 623'te karşı harekete geçti ve işe Ermenistan'dan başladı. 624'te Azerbaycan'a girdi ve Mecusilerin en büyük ateş tapınağını yerle bir etti. Aynı yıl Müslümanlar Bedir savaşını kazandılar. Tirmizî rivayetine göre Rumların İranlılara ğalip geldiği gün Bedir günüdür. O yüzden mü'minler sevinmişlerdir. Kur'ân'ın verdiği iki ğaybî haber de gerçekleşti.

Sonra 627'de iki ordu karşılaştığında Bizans ordusu İran ordusunu hezimete uğrattı. Bu gelişmeler üzerine 628'de İran hanedanı arasında başkaldırıları gerçekleşti ve İmparator devrildi, 18 çocuğu öldürüldü ve kendisi de zindan da öldü. Aynı yıl Müslümanlar, Kur'ân-ı Kerim'in “Açık Fetih” dediği Hudeybiye anlaşmasını imzaladı. Kur'ân'ın verdiği haberin doğru çıkması ile birçok müşrik Müslüman oldu. Hz. Ebubekir (r.a.) ile bahse giren Ubeyy b. Halef bahsi kaybettiği için onun varisleri Hz. Ebubekir (r.a.)'e yüz deve vermek zorunda kaldılar. Efendimiz (s.a.v.) bu develerin sadaka olarak verilmesini emretti. Çünkü artık kumar haram kılınmıştı.

Özetle: 610 yılında savaş başlamış, 614'te Rumlar ilk mağlubiyetlerini tatmış, Antakya, Şam ve Kudüs'ü kaybetmiş, 616 yılına kadar Ürdün, Filistin, Mısır'ın bir kısmı ve Anadolu toprakları ellerinden çıkmış, İranlılar İstanbul'a kadar ulaşmışlar

ve Rumlar tam bir mağlubiyete uğramışlardı. 623'de Rumlar karşı harekete geçip, tekrar ğalip gelmeye başladılar ve 625'te kesin zafere ulaştılar. Yani mağlubiyetin başlangıcı (614) ile ğalibiyetin başlangıcı arası (623) tam 9 sene; tam mağlubiyet (616) ile tam ğalibiyet (625) arası da tam dokuz sene olmuştur. Kur'an'ın "Bid'i Sinîn" ifadesinin de zaten manası buydu.

Rumların ğalibiyete başlaması 623'de, kesin zafere ulaşmaları ise 625 de yani toplam 3 sene içinde

Sinîn) 3 yıldan 9 yıla kadar demek olduğuna göre Kur'an'ın bu ifadeyi seçmesi bir mucizedir. Çünkü bu ifadeyi seçmekle hem Rumların tekrar zafere ulaşmasınının 9 sene içinde olacağını hem de zafere götüren savaşın 3 sene süreceğini işaret etmiş olmaktadır. Ayrıca kesin mağlubiyetten (616) yaklaşık 7 sene sonra 14 Mart 624'te gerçekte olacak olan Bedir zaferine işaret etmektedir. Arapçada 3 yıldan 9 yıla kadar demek olan "Bid'i Sinîn" ifadesinin seçilmiş olmasıyla hem ğalibiyete götüren savaşın 3 sene süreceği, hem ilk ğalibiyetlerin 7 sene sonra alınacağı, hem de kesin zafere 9 sene sonra ulaşılacağı ifade edilmiş oldu. Bu ifade seçilmeseydi bütün bu manalar belirtilmiş olmazdı. Ve hakikaten de Rumların ğalebeye başladığı ve ilk zaferlerini kazandıkları günde mü'minler de Bedir savaşını kazanmış ve ferahlamışlardı. Tam Kur'an'ın haber verdiği gibi. Âyetin Bedir zaferini haber vermesi Rumların ğalebesini haber vermesinden çok daha önemlidir.

Âyetin devamında "Bundan önce emir Allah'ındır, sonra da" buyrulmuş yani Rumlar ğalip gelecekler ama sonrasında hep onların dediği olacak, dünyaya onlar hükmedecek zannedilmesin. Sonuçta hep Allah'ın dediği olmuştur ve yine olacaktır. Mecusi ve zalim İnan'a karşı Rumlara zafer nasip eden Allah, bundan sonrasında da Ehl-i Kitap olan Rum ve Bizans'a karşı kendinin hakikî kulları olan Müslümanlara yardım edecek ve onları zafere eriştirecektir. Yani âyetin bu kısmı, Rumların İnanlıları yendikten sonra ileride Müslümanlara mağlup olacaklarına işaret etmektedir. Çünkü emir ve hüküm Allah'ındır, O'nun dediği olacaktır. Bu ğaybî haber (şâz da olsa) başka bir kıraatten de anlaşılmaktadır. Ebu Said-i Hudrî (r.a.) gibi bazı sahabeden gelen bir rivayette 2. ayet meçhul sigâ ile değil mâlum sigâ ile okunur. Yani (ğulibetu'r-rum), "Rumlar mağlup oldu" şeklinde değil, "ğalebet'ur-rum" yani "Rumlar ğalip geldi" şeklinde dir. Buna göre 3. âyetin sonundaki mâlum sigâ (seyâğlibun) yani "Rumlar ileride ğalip gelecekler" şekliyle değil, meçhul sigâ ile "seyuğlebun" yani "Rumlar ileride mağlup olacaklar" şeklinde olacaktır. Yani Rumlara Allah zafer verdikten sonra Müslümanlar karşısında hezimete uğrayacaklar demektir. Âyetteki bu mana, onlarca hatta yüzlerce yıl sonrasıyla ilgilidir ve daha uzak istikballe ilgili ğaybî işarettir ve gerçekte gerçekleşmiştir. Rum orduları, Hz. Ebubekir (r.a.)'in hilafeti döneminde gerçekleşen Yermük savaşında Müslümanlar karşısında hezimete uğramış, Hz. Ömer(r.a.)'in hilafeti döneminde Rumların mağlubiyeti devam etmiş, Müslümanlar bütün şam topraklarını, Filistin ve Kudüs'ü ele geçirmişlerdi. Bu fetihler devam ede ede İstanbul'a kadar ulaşılmış ve sonunda Bizans İmparatorluğu tarihten silinmiştir.

Kur'an'ın çok ince bir işaretle bildirdiği bu ğaybî haberi Hz Peygamber açık bir şekilde bildirmiştir. Müsned-i Ahmed'de ve Dârimî'de rivayet edilen bir hadiste Efendimiz (s.a.v.)'e "İstanbul mu yoksa Roma mı önce fethedilecek?" diye soruldu. Allah Resûlü (s.a.v.): "İlk defa fetholunacak şehir Heraklius'un şehri (yani İstanbul) olacaktır" buyurdu. Rumların iki merkezinden biri olan İstanbul'un fethi gerçekteleştiğine göre, sıra ikinci merkezleri olan Roma'dadır ve Allah'ın izniyle vakti geldiğinde o da gerçekteleşecektir.

“Edne’l Ard” “Yerin en yakı-nında” Arabistan’ın en yakınında başka bir ifadeyle hem Hicaz Araplarına hem İran topraklarına en yakın olan Bizans topraklarında yani Şam diyarında; ya da Rum İmparatorluğu’nun en yakınında yani Anadolu’da demek olabilir ki ikisi de doğrudur. “Edne’l Ard” ifadesi genellikle müfessirler tarafından “En yakın yer” olarak anlaşılmış ise de bu mana kelimenin tam karşılığı değil, yaklaşık karşılığıdır. Tam karşılığı ise “Yeryüzünün en düşük yerinde” yani “Rakım olarak en düşük yerinde” şeklindedir. Eskiden bölgelerin rakımları bilinemediğinden bu mana anlaşılamamış ve hakikî manaya en uygun olan “En yakın yer” manası tercih edilmiştir. Kur’an “En yakın yerde” demek isteseydi “Edne” kelimesini değil “Ekrah” kelimesini kullanırdı. Yine de bu mana da tamamen yanlış değildir ve savaş gerçekten Hicaz Araplarına en yakın Bizans topraklarında gerçekleşmiştir. Ama bu şekilde anladığımızda Kur’an’ın bilimsel bir mucizesi kaybolmuş olur. Savaş Suriye, Filistin ve Ürdün topraklarının kesiştiği bölgede yer alan Lut gölü (Ölü Deniz) havzasında gerçekleşmiştir ve Lut gölü çevresi deniz seviyesinden 400 metre kadar aşağıdadır ve dünyanın en düşük (alçak) yeridir. Bilimin gelişmesi ile Kur’ân’ın neden bu ifadeyi seçtiği anlaşılmış oldu

Kısa bir iki cümle ile hem 9 sene içinde Rumların tekrar ğalip geleceğini haber vermesi, hem o gün mü’minlerin de zafere erip (Bedir zaferi) ferahlayacaklarını haber vermesi, hem Rumların ğalip gelme süresinin 3 sene olacağına işaret etmesi, hem Rumların mağlup olduğu yerin Dünyanın en düşük rakımlı yeri olduğunu bildirmesi, hem Rumların İranlılara ğalebesinden sonra hâkimiyet ve zaferin Müslümanlara verileceğini ve Müslümanların Rum toprakları olan Suriye, Filistin, Ürdün, Mısır ve Anadolu’yu (İstanbul dâhil) fethedeceklerine işaret edilmesi Kur’ân’ın Kelâmullah olduğunu isbatlamaya yetmez mi?

Her asra ve her millete hitap eden mucizelerle dolu bir kitap göndererek kullarının iman etmesini sağlayan Allah’a hamd, bu kitabı insanlara anlatabilmek için her çileye katlanan Rasûlüne salât-u selam, bu mucizevî kitabı dünyaya hâkim kılmak için mücadele veren kardeşlerime selam ile...

Allah-u Teâlâ her peygambere, peygamberliğinin delili olarak bir takım mucizeler vermiş ve bu mucizeleri o gün için insanların en iyi bildiği alanlarda göndermiştir. Mesela Hz. Musa (a.s.) döneminde en iyi bilinen sihir olduğu için, Allah-u Teâlâ o alanda mucizeler vermiş ve sihirbazları susturmuş ve sihirbazlar iman etmek zorunda kalmıştır. O dönem insanların bilmediği bir alanda mucizeler gönderilmiş olsaydı “bize bildiğimiz alanda mucize gösterse de yaptığı bir ilim mi yoksa mucize mi anlasak?” derlerdi. Hz. Musa (a.s.) örneğinde olduğu gibi Peygamberimize de bir takım mucizeler verilmiştir. Bu mucizelerden bir kısmı hissî (duyu organları ile anlaşılabilen)dir. Hurma kütüğünün inlemesi, gökteki ayın yarılması ve parmaklarından suyun fışkırması v.s.’de olduğu gibi. Bir kısmı da edebî mucizelerdir. Çünkü o dönem insanların en iyi bildiği şiir ve edebiyat idi. Ve bu yüzden Kur’an edebî bir mucize olarak indirilmiş ve bir sûresinin benzeri bile getirilememiştir. Ayrıca Kur’an kıyamete kadar tüm insanlara gönderildiği için sadece o günkü insanlara dönük mucizelerinin olması doğru olmazdı. Tüm insanlara hitap eden mucizeleri olması gerekirdi. Bunlardan biri de bilimsel konularla ilgili ayetlerdir. Çünkü Allah bilmektedir ki bu ümmetin döneminde bilim gelişecektir. Dolayısıyla tıp, astronomi, coğrafya gibi temel bilim dallarının hepsi ile ilgili ayetlerinin olması

gerekirdi. O gün dünyada hiç kimsenin bilmediği ve bilemeyeceği bilgilerin içinde bulunduğu ve bilimin gelişmesiyle doğruluğu anlaşılacak olan, böylece iman etmeyenlere Kur'an'ın Kelâmullah olduğunu ispatlayacak, iman edenlerin de imanlarını kuvvetlendirecek ayetlerin olması gerekirdi.

Kur'an'da bilimsel ayetlerin olması bilimin gelişeceğinin de delilidir. Bu da ayrı bir mucizedir. Çünkü bilim gelişmeyecek olsaydı, bilimsel ayetlerin doğruluğu ispatlanamaz ve bu ayetlerin Kur'an'da var olmasının da bir manası kalmazdı. Anlaşılması kolay ve açık olanlarından birkaç misal vererek konuyu açıklamaya başlayalım.

Dünya Dönmektedir;

1540'larda N.Koperning dünyanın döndüğünü söylemişti. Galileo Galilei 1610'lu yıllarda yaptığı teleskopuyla gökyüzünü taramış ve Koperning'in görüşlerinden de istifade ederek dünyanın döndüğünü yazmış ve bu yüzden mahkemeye çıkarılmış ve en sonunda kendisine zorla, dünyanın dönmediğine dair itirafname imzalatılmıştı. Fakat mahkemeden çıkarken "yine de dünya dönüyor" dedi. Onlarda durum böyleyken İslam âleminde, onlardan 300 sene önce 1200'lü yıllarda 'Ömer Hayyam' dünyanın güneş etrafında döndüğünü söylemişti. Kur'an-ı Kerîm ise onlardan asırlar önce 600'lü yıllarda Neml Sûresi'nde: "Sen dağları görürsün de onları (yerlerinde) donmuş sanırsın, oysa onlar, bulutun yürümesi gibi yürümektedirler. (Bu) Her şeyi gayet iyi yapan Allah'ın sanatıdır"1 buyrulur. Bazı müfessirler, dağların bulutlar gibi hareket etmesini kıyamet gününde olacak olan 'dağların yün gibi atılıp parçalanması' olarak anlamışlarsa da bu uygun değildir. Çünkü ayette; "Sen onları donmuş zannedersin" buyrulmuş ve bu olayın kıyamet gününden önce olduğu anlatılmak istenmiştir. Ayrıca ayet-i kerime, "dağların sabit olmayıp bulutlar gibi hareket ettiğini" ifade etmektedir. Hâlbuki kıyamet esnasında dağların yün gibi atılması bulutların hareketine benzemez. Bu durumda bu ayet hâli-hazırdaki hareketi kastetmektedir. Dağların hareket etmesi; dünyanın hareket etmesi demektir. Çünkü dağların bulutlar gibi hareket etmediğini gözlerimizle görebildiğimize göre ayette kastedilen dağların üzerinde bulunduğu, dünyanın hareketidir.

Aynı şekilde Yasin Sûresi'nde de: "Ne güneş aya yetişebilir ne de gece gündüzü geçebilir. Bunlardan her biri belli bir yörüngede devam ederler"2 buyrulur. Gecenin gündüzü geçememesi, dünyanın döndüğüne işaret eder. Çünkü gece ve gündüz dünyanın dönmesiyle oluşur. Dünya dönmeseydi gece gündüzü geçebilir ve daima gece olabilirdi. Yine ayet, dönüşün tek bir yöne olduğunu, tersine dönüşün mümkün olmadığını ve bu sıralamanın değişmeyeceğini ifade eder. Kur'an dünyanın döndüğü gerçeğine insanların keşfinden 1000 sene evvel temas etmiş ama bilim gelişmeden ve üzerinde derin derin düşünülmeden kesin olarak anlayamayacak bir üslup seçmiş ve söyleyeceği ilmî gerçekleri çoğunlukla üstü kapalı söylemiştir. Böylece insanları araştırmaya sevk etmiştir.

Dünya Yuvarlaktır;

Zümer Sûresi'nde: "Gökleri ve yeri hak ile yarattı. Geceyi gündüzün üzerine doluyor, gündüzü gecenin üzerine doluyor"3 buyrulur. Gecenin gündüz üzerine, gündüzün gece üzerine dolanması dünya ancak yuvarlak olduğunda mümkün olabilir. Çünkü bir şeyin bir şey üzerine dolanması o şey yuvarlak olduğunda mümkün olabilir. Gökler ve yer doğru bir nizam ve mizan (denge) ile yaratılmış olduğundan denge bozulmamaktadır. Dengenin bozulmaması ayette buyrulduğu gibi "hak ile yaratıldığı"nın delilidir. Ayet açıkça 'dünya yuvarlaktır' dememiş fakat düşünen bir insanın dünyanın yuvarlaklığını anlayabileceği bir ifade tarzı seçmiştir.

Nâziât Sûresi'nde: "Bundan sonra yeryüzünü serip döşe"4 buyrulur. Beydavî gibi bazı müfessirler ayette geçen (Deha) lafzından dolayı dünyanın yuvarlak olduğuna

işaret etmişlerdir. Hatta “Deha” fiilinin bir türevi olan “dehv” kelimesinin bir manası da, “deve kuşu yumurtası” demektir. Yani Allah yeryüzünü deve kuşu yumurtası biçiminde serip döşedi. Yani dünya, tam bir küre yani daire şeklinde değil elips şeklindedir. 1550’li yıllarda Mustafa Bin Şemseddin bu ayetin işaretiyle dünyanın bir deve kuşu yumurtası şeklinde olduğunu ilan etmişti.

Güneş Akıp Gitmektedir;

Yasin Sûresi’nde: “Güneş kendine mahsus yörüngesinde akıp gitmektedir. İşte bu, Azîz ve Alîm olan Allah’ın takdiridir”⁵ buyrulmuştur. Tüm dünya yakın zamana kadar dünyanın güneşin etrafında döndüğünü ve güneşin hareket etmediğini, durduğunu zannederken Kur’an, o zamandan güneşin hareket ettiği gerçeğini haber vermişti. Ve Astronomi uzmanları güneşin kendine bağlı gezegen ve uyduları ile birlikte sistem olarak uzayda saniyede 19 km.lik bir hızla hareket ettiğini tespit etmişlerdir. Kur’an’ın 14 asır önce haber verdiği bu bilgiye bilim adamları ancak kısa bir süre önce ulaşabilmiştir. Ayet güneşin durmadığını, hareket ettiğini ifade ettiği gibi bu hareketin rastgele değil belli bir kanuna göre olduğunu ve kendisi için takdir edilmiş bir merkeze doğru akıp gittiğini bildirmektedir. Ayrıca bu gidişin uzay âleminde bir denge ve bilemediğimiz faydalar meydana getirmek gayesiyle ya da sükûna erip durmak için olduğunu ifade etmektedir. Bu gidiş tayin edilmiş bir ecele kadar olacaktır ki bu kıyametin kopuşudur. Bilim adamları da böyle bir gidişin olduğunu ve bütün sistemin, ‘Vega Burcu’ na doğru gittiğini belirtmektedirler.

Kur’an aynı gerçeği Zümer Sûresi’nde de şu şekilde ifade etmiştir: “Güneşe ve aya boyun eğdirdi. Her biri belirli bir süreye kadar akıp gitmektedir.”⁶

Gök Genişlemektedir;

Zâriyat Sûresi’nde: “Göğü kendi ellerimizle (kudretimizle) yaptık ve biz (onu) genişletmekteyiz”⁷ buyrulmaktadır. Allah-u Teâlâ bu ayette göğü yani uzayı genişlettiğini açıkça ifade etmektedir. Bazı bilim adamları nebülözlerin güneş sisteminde galaksimizden uzaklaştıklarını keşfetmiş ve başka fizikçiler bu keşiften kâinatın genişlediği sonucunu çıkarmışlardır. İçinde bulunduğumuz kâinatın ne kadar geniş olduğunu anlamak için şimdiki teleskoplarla 200 milyar kadar galaksi tespit edildiğini ifade etmek yeterlidir. Bazı galaksilerde 100 milyar, içinde bulunduğumuz Samanyolu galaksisi gibi bazı galaksilerde 200 milyar, bize en yakın “Andromeda” gibi bazı galaksilerde de 300 milyar yıldız yani güneş olduğu bilinmektedir. Bu yıldızların etrafındaki dünya gibi gezegen ve ay gibi uydular bu rakamın dışındadır. Ve galaksimize en yakın olan bu “Andromeda” galaksisinin galaksimize mesafesi 2,2 milyon ışık yılıdır. Diğer galaksiler bundan çok daha uzaktadırlar. Bir ışık yılının 9,4 trilyon km. olduğu bilindiğinde kâinatın hesap edemeyeceğimiz kadar büyük ve geniş olduğu anlaşılacaktır. Sadece Samanyolu galaksisi bile, disk şeklinde bir uçtan bir uca 100 bin ışık yılı, eni ise 20 bin ışık yılı olduğu bilinmektedir. Hatta bundan daha büyük galaksilerin olduğu, bunların arasında ise milyonlarca hatta milyarlarca ışık yılı mesafelerin olduğu ve bütün bunların hepsinin bir uzay olduğu ayrıca başka uzayların da olabileceği düşünüldüğünde, kâinatın ne kadar geniş ve genişletilmiş olduğu anlaşılacaktır.

Aya Gideceksiniz;

İnşikak Sûresi’nde: “Dolunay haline geldiği zaman o aya yemin olsun ki, sizler muhakkak tabakadan tabakaya binip geçeceksiniz. O halde onlara ne oluyor ki hâlâ iman etmezler” 8 buyrulmuştur.

Aya yemin edildikten sonra “Siz mutlaka tabakadan tabakaya binip geçeceksiniz” denmesi ayetin uzay ile alâkalı olduğunu ve atmosfer veya uzay tabakalarından geçeceğimizi ifade eder. Ayet ayrıca tabakadan tabakaya geçecek olanların iman etmeyen kimseler olacaklarını ve bu mucizeyi görmelerine rağmen yine de iman etmeyeceklerini ifade etmektedir ve öyle de olmuştur. İnsanoğlu ilk defa, 4 Ekim

1957’de yer çekiminden kurtulabilecek bir uzay aracı yapmayı başarmış, yerden 175 km. yükseklikte bir yörüngeye sokulan uzay aracı, yörüngesinde dönmeye başlamıştı. 21 Temmuz 1969’da ise N. Armstrong ve Aldrin adındaki Amerikalı astronotlar Apollo 11 uzay aracıyla aya ayakbastılar.

Ve Kur’an, Hicr Sûresi’nde: “Eğer onlara gökten bir kapı açsak ve oradan yukarı çıksalar; ‘gözlerimiz ancak sarhoş edildi, belki de biz büyülenmiş bir topluluğuz’ diyeceklerdir ”9 buyurmuştur. Ayette buyrulduğu gibi gerçekten de aya çıkan astronotlar büyülendiklerini ifade etmişlerdi.

Rahman Sûresi’nde: “Ey cin ve insan topluluğu! Eğer göklerin ve yerin etrafından çıkmaya gücünüz yetiyorsa çıkın. Bir kuvvet olmadıkça asla çıkamazsınız”10 buyrulmaktadır. Ayette geçen “eğer” manasında olan “إِنْ” (in) kelimesi bu işin mümkün olduğunu ifade eder. Dolayısıyla Allah-u Teâlâ göklerin sınırlarından çıkılabileceğini o zaman ifade etmiştir. İnşikak Sûresi’nde “tabakadan tabakaya binip geçeceksiniz” buyrulmuş, Rahman Sûresi’nde ise bunun uzay araçlarının motorları gibi “büyük bir güçle” olabileceği bildirilmiştir. Yani Kur’an, hem uzaya gidilebileceğini hem de bunun güçlü bir araçla gerçekleştirilebileceğini ifade etmiştir ve aynen gerçekleşmiştir.

Kur’an eğer Kelâmullah değil de (hâşâ) Efendimizin sözü olsaydı bunları bilmesi mümkün müydü? Allah’tan vahiy almayan (hâşâ) bir yalancı olsaydı, kimse kendisinden bu konularda bir şeyler söylemesini de istemediği halde ve yarınlarda yanlışlığı ortaya çıkacağını bile bile bu konulara girer miydi?

- 1- Neml, 88
- 2- Yasin, 40
- 3- Zümer 5
- 4- Naziat 30
- 5- Yasin 38
- 6- Zümer 5
- 7- Zariyat 47
- 8- İnşikak, 18-20
- 9- Hicr,14-15
- 10- Rahman